

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

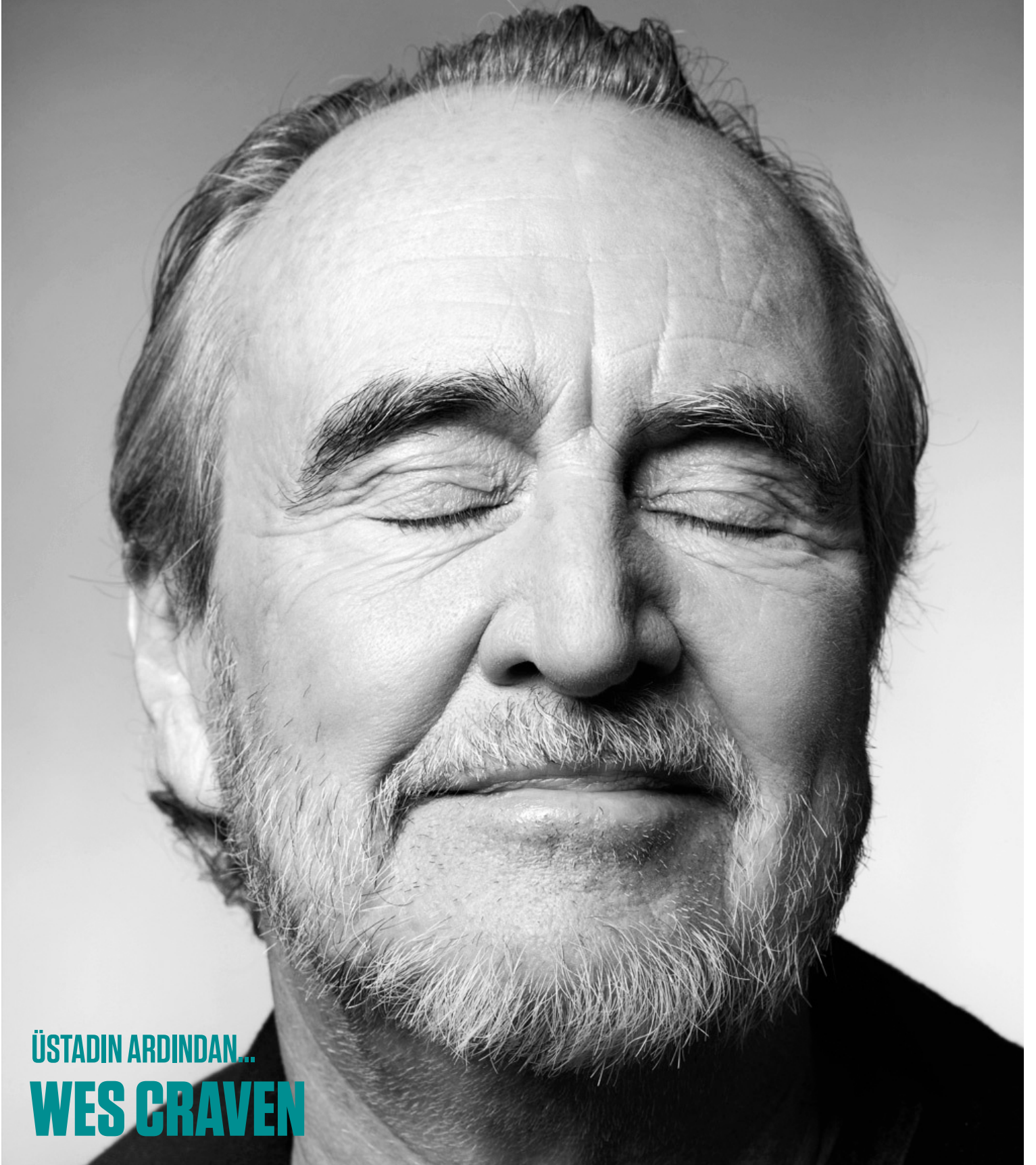
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÜSTADIN ARDINDAN...

WES CRAVEN

DÜNYANIN EN ÇOK ARANAN HACKER'ININ HİKAYESİ

BEN KİMİM? WHO AM I?

04 / 09 / 15

fabula

gerçek
filmler

ES

cinema

TRT

TRT

TRT

TRT

TRT

TRT

TRT

TRT

“BENİM İŞİM HEP GÜÇ OLUR ZATEN”

WATERLOO KÖPRÜSÜNDEN GEÇERKEN BİRDEN ONU HATIRLAMISTIM. CANINA KIYMAK İÇİN PARMAKLIKLARA DAYANMIŞ SULARA BAKAN O GENÇ KIZI... SİSLİ BİR LONDRA GEÇESİNDE ÖLÜMÜN KOLLARINA ATILACAKTI. BİR DE BAKTI Kİ SEVDİĞİ ADAM YANINDA! “WATERLOO

Köprüsü” filmini unutmayanlar vardır elbet. Londra’lı genç balerin yaşamın engelleri karşısında aşkını savunamaz hale düşüyordu. Savaş, sınıf ayrımı, yoksulluk, yeniyordu aşkı. Yenmiyordu belki, ama başka bir biçime sokuyordu.

“Benim işim hep güç olur zaten” diyordu bir yerde. Bazı insanların işleri yolunda gider nedense, kimi de engelden engele sürüklenir, yıkıla yıkıla yürümeye, ayakta kalmaya çalışır. O genç kız da yazgısının tersliğine inanmıştı bir kez. Mutluluk nedir bilmemeye... Bir an bu garip sezgiyi duysa da, bir an umutlansa da, ardından yıkıntılar, çöküntüler gelecekti...

Vivien Leigh, “Waterloo Köprüsü”nün o genç mutsuz kızıdır benim için. 1940 yıllarının genç bir kızı... “Rüzgar Gibi Geçti”nin Scarlett’i, “İhtiras Tramvayı”nın Blanche’i da unutulacak tipler değildi. Sanatçı belki daha da güçlüydü bu kişileri canlandırırken. Ama ben Vivien Leigh’i hep “Waterloo Köprüsü”ndeki o mutluluktan uzak yaşamın kendisine en büyük zorlukları çıkartacağına inanan genç kıza olarak düşündüm.

Vivien Leigh yaşamıyor artık. Londra’daki evinde bir sabah ölü bulunmuş. 53 yaşındaymış. Tüberküloz, sinir gerginlikleri, yalnızlık, mutsuzluk... Hepsi onun içinmiş. Böylesine güzel bir kadın, güçlü bir sanatçı olduğu halde... 53 yaşında her şeyi bırakıp çekip gitmesi... Kendi yaşamı gibiymiş meğer beyazperdedeki görüntüleri...

Laurence Olivier ile Vivien Leigh yirmi yıl evli kaldılar. Sonra erkek genç bir kadınla karşılaştı, sevişti. Ayırdı yaşam onları. Gene de

iki sanatçıyı birbirine bağlayan aşktan da üstün bir ‘şey’ vardı. Büyük bir sanatçı tutkusu, anlayışı... Ayır da olsalar beraberdiler. Olivier’nin kansere tutulduğunu duyunca nasıl üzülmüş, harap etmiş kendisini! “O ölürse ben yaşayamam!” demiş. Bunu, kendisinden ayrılıp genç bir kadınla evlenen eski eşi için söylüyor üstelik! İki büyük sanatçı bambaşka bir ortamda, herkesin erişemeyeceği bir düzeyde buluşuyorlardı böylece...

Vivien Leigh önce gitti. Hep gözümün önünde o uçarı, o tatlı genç kız. Dünyanın tertemiz, dupduru, bozulmamış, yıpranmamış “genç kıza” olarak kalmak isteyen, ama kalması olanaksız o insan... “Benim işim hep güç olur zaten” diyerek alınyazısına boyun eğiş... Waterloo köprüsünde yaşamı geride bırakmak istemiş. Derken sislerin içinden sevdiği adamın belirişi...

Büyük oyuncuların dünyamızdan gidişi bizleri de yalnızlık, doldurulamaz bir büyük boşluk içinde bırakıyor. Büyüyen, artan bir soğuk duygu.

Yaşlanma denen şey, kişinin yalnızlaşması...

Oktay Akbal

“Yazmak Yaşamak” (Kıtaş Yayınları, 1972) adlı kitabından alıntılanmıştır...

* Bu haftaki Celse Açılıyor yazımızı geçtiğimiz hafta hayatını kaybeden gazeteci/yazar Oktay Akbal’ın Vivien Leigh ve onun rol aldığı unutulmaz filmlerden biri olan “Waterloo Köprüsü”nden (Waterloo Bridge, 1940) yola çıkarak sinema, hayat, ümitsizlik, yaşlanmak, yalnızlık, kedercilik, sanatçının eserlerindeki temsili ve ölüm gibi bir sürü temayı bir araya getirip yoğunlaştırdığı bir yazısına ayırmak istedik... Yaşadığımız bu sert günlerde insan olarak aslında ne kadar ‘kırılgan’ olduğumuzu hatırlatan bir yazıyla bu sayımızı okumaya başlamanızı temenni ettik...

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLAN ÖZYURT, ŞENAY AYDEMİR, JANET BARİŞ,

SUZAN DEMİR, MÜJDE İŞİL, ALİ ERCİVAN, KAYA ÖZKARACALAR, KAAAN KARŞAN, ENGİN ERTAN, FIRAT ATAÇ **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Taşıyıcı: Son Hız (The Transporter Refueled); Minyonlar (Minions); Ben Kimim? (Who Am I: Kein System Ist Sicher); Robinson Crusoe & Cuma; Karayel Poyraz; Piyasadan Büyük Alacağımız Var; Şeytanın Gecesi (Exeter).

19 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

20 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, Metin Erksan filmlerini incelemeyi sürdürüyor: "Karanlık Dünya: Aşık Veysel'in Hayatı".

22 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Wes Craven-Kevin Williamson ortaklığının enfes yansıması: "Çığlık" (Scream)... Okan Arpaç imzasıyla.

24 ESRAR PERDESİ

Kaya Özkaracalar, 76 yaşında hayata veda eden Wes Craven'ın kariyerini enine boyuna inceliyor.

30 TOPAZ

Manchester United'ın bir dönemine imza atan yıldızlar: "92 Sınıfı" (The Class Of 92)... Kaan Karsan imzasıyla.

32 RİNG

Engin Ertan, Ingmar Bergman'ın "Genç Kız Pınarı"yla Wes Craven'ın "Soldaki Son Ev"ini eşleştiriyor.

34 AİLE OYUNU

Limonata; Chappie; Şeytani Ruhlar (Demonic).

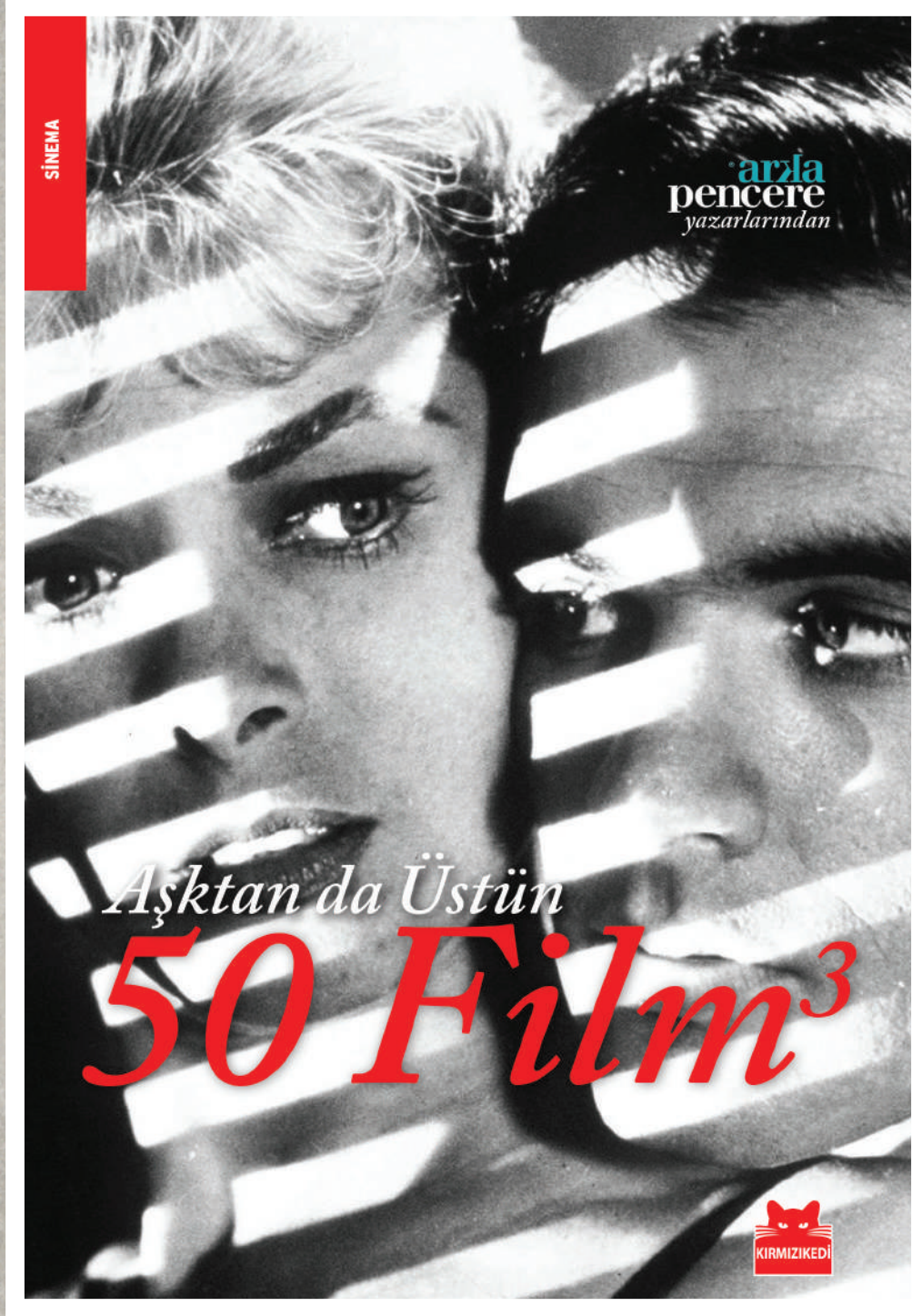
40 GENÇ VE MASUM

Wes Craven'ın "Paris, Seni Seviyorum"daki bölümü: "Pere-Lachaise"... Murat Özer imzasıyla.

42 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

YEDİ YAZAR, YEDİ AYRI ÜSLUP
AŞKTAN DA ÜSTÜN 50 FİLM³

KİTAP SATILAN HER YERDE!

TAŞIYICI: SON HIZ

ORİJİNAL ADI The Transporter
Refueled

YÖNETMEN Camille Delamarre

OYUNCULAR Ed Skrein,

Ray Stevenson, Loan Chabanol,

Gabriella Wright,

Tatiana Pajkovic, Wenxia Yu,

Radivoje Bukvic

YAPIM 2015 Fransa-Çin

SÜRE 96 dk.

DAĞITIM The Moments

Entertainment

FİLM, ZAMANLAMA
OLARAK BUGÜNDE
GEÇSE DE ASLINDA
YENİ FRANK MARTIN'IN
YAŞI VE DENEYİMİNE
BAKILDIĞINDA SANKİ
'İLK FİLMİN ÖNCESİ'NE
GİTMİŞİZ HAVASI
YARATYOR.

SEYİRCİNİN İLGİSİNE MAZHAR OLAN 'SERİ' FİLMLERİN BAZI HANDİKAPLARI VAR. MESELA, SÖZ KONUSU SERİNİN BAŞROL OYUNCUSU HİKAYE VE SEYİRCİYLE SAĞLAM BİR BAĞ KURMUŞSA, İLERLEYEN BÖLÜMLERDE ONUN YOKLUĞU HER

zaman sıkıntıya neden olur. James Bond gibi canlandıranların değil de karakterin kendisinin marka olduğu durumlar hariç. Kaldı ki, James Bond'da bile Timothy Dalton seçimi hâlâ tartışmalıdır. Ama sıfırdan yaratılan karakterler için özdeşlik seyirci için temel belirleyicilerden birisidir. Bir de bazı roller için ona hayat veren ilk kişi dışında başka birini hayal etmek güçtür. Örneğin, Ron Perlman'ın üçüncü "Hellboy" filminde rol almak istemediğini açıklaması bu satırların yazarı için üzüntü verici oldu. Çünkü bu oyuncu dışında bir ismi Hellboy karakteri için 'şimdilik' düşünemiyor.

Sinema tarihinde, kendi janrında bile, çok büyük bir yer kaplamadığı bilinse de "Taşıyıcı" (The Transporter) serisi için de benzer durum geçerli. Luc Besson'un yarattığı ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde arabaları aksiyonun merkezine oturttuğu bu serinin ilk filmiyle 2002 yılında tanışmıştık. Louis Leterrier-Corey Yuen ikilisinin yönettiği film, her türlü donanıma sahip aracıyla 'özel paketler' taşıyan kurye Frank Martin ile tanıştırmıştı bizleri. Taşıdığı yük hakkında soru sormayan, son derece dakik, katı kurallara sahip Martin bir tür 'ahir zaman James Bond'u' idi. Yaşadığı maceralar uzun ve dolaylı yollardan 'politik' arka planlar içerse de asıl olarak 'adli' hadiselerdi. Siyah beyaz takım elbisesi, üstün dövüş teknikleri, her türlü silahı kullanma becerisi ve akrobatik hareketleriyle bilgisayar oyunu çağının aksiyon kahramanı olarak hatırı sayılır bir seyirci kitlesine ulaştı.

2005 ve 2008 tarihli iki devam filmi de ilkinin vaat ettiği aksiyonun altında kalmadılar. Ancak, seri dördüncü filmiyle karşımıza çıkabilmek için yedi yıl beklemek zorunda kaldı. Çünkü Frank Martin'i canlandıran Jason Statham "artık yeter" demişti. Serinin sevenleri için bu karar üzüntü vericiydi. Çünkü yazının girişinde de bahsedildiği

gibi böylesi bir seriyi ondan başkası ile birlikte düşünmek zor. Statham hem aksiyonun her türlüşüne olanak sunan fiziksel becerileri hem de bu tür filmlerde bulunması gereken asgari düzeydeki 'humor'u bir arada barındırıyordu.

Luc Besson aradan yedi yıl geçtikten sonra bu 'altın yumurtlayan tavuğu' yeniden piyasaya sürmek istemiş olacak ki, yepyeni bir yüz ama toplamında 'Taşıyıcı klişeleriyle dolu' bir filmle çıkmış karşımıza. Yönetmen koltuğunda bu kez geçen yıl "Yasak Bölge" (Brick Mansions) filmiyle sinemalarımıza da konuk olan Camille Delamarre oturuyor ama bunun bir önemi yok. Bu tür filmlerde yönetmenlik açısından gerekli olan şey 'sanat'tan çok 'zanaat' nasıl olsa ve zanaatında iyi birisi yapımcıların istediğini fazlasıyla verebilir. Filmin merak edilen tarafı ise Frank Martin karakterinin kim tarafından canlandırıldığı. Bir dönem "Taht Oyunları"nda (Game Of Thrones) da görülen, bunun dışında birkaç yapımda daha rol alan Ed Skrein tarafından canlandırılan yeni Frank Martin'in hayal kırıklığı olduğunu ilk elden söyleyelim.

Film, zamanlama olarak bugünde geçse de aslında yeni Frank Martin'in yaşı ve deneyimine bakıldığında sanki 'ilk filmin öncesi'ne gitmişiz havası yaratıyor. Kahramanımız bu kez, İngiliz

İstihbaratı'ndan emekli olan babasıyla sakin günler yaşama hayali kurarken Rus Mafyası'nın elinden kurtulmaya çalışan üç hayat kadınıyla anlaşma yapmak zorunda kalıyor. Tabii işin içine Rus mafyası da girince ortaya bol araba takip sahneli, her türlü dövüş sanatlarından örneklerin sunulduğu ve seksi kadınların kol gezdiği bir yapım çıkıyor. Ama bütün bunlar serinin bu filmi iyi yapmaya yetmiyor maalesef.

Birkaç nedenden dolayı. İlki, senaryo. Tamam, bu tür aksiyonu bol filmlerde senaryo tutarlılığı aramak fazla zorlama. Ama tutarsızlıkların da seyircinin gözüne fazlaca batırılmaması gerekiyor. Fakat Frank'in babasının hikayeye dâhil olması için zorlamalar, kadınların yaptıklarının bir sonraki sahnede boşa düşmesi gibi amatörlikler böylesi iddialı yapımlar için fazlasıyla büyük hatalar.

Öte yandan, film estetik olarak kendisinden öncekilerin izinden gitmek istiyor. Geleneksel olduğu üzere Frank Martin'in otoparkta kendisine bulaşan bazı adamları pataklamaması, Jackie Chan'ın alametifarıkası olan her türlü eşyanın (gömlek, çekmece, direksiyon) bir savaş silahına dönüştürülmesi, bazı nesnelerin ağır çekimle Frank'in eline düşmesi ve onun tarafından işlevli hale getirilmesi vb. Bütün bunlar bir tür 'devamlılık' iddiası taşıyabilir ama asıl olarak Jason Statham'ın numaraları olduğu gerçeğini unutturmuyor seyirciye.

Öte yandan Statham'ın bütün bunların içinde hem karşısındaki karakterlerle hem de yer yer kendisiyle eğlenmeye müsait oyunculuğunu burada görmek mümkün değil. Ed Skrein, fiziksel olarak böylesi bir hikaye için uygun belli ki. Hatta maharetleri açısından da bakınca selefini aratmıyor ama iş filme biraz mizah katmaya, kadınlar karşısından biraz flörtöz olmaya geldiğinde, belki maharetleri bu kadar olduğu ya da kendisini fazla ciddiye aldığı için donuk kalıyor.

Hal böyle olunca "Taşıyıcı: Son Hız"dan elimizde kalan, gerçekten son hız giden ama nereye gittiğinin kendisi de fazla farkında olmayan bir aksiyon, önceki filmlerin kolajından öteye gidemeyen bir film oluyor. "Bu ağır siyasi gündemde sinemaya gideyim serin serin kafamı hiçbir şeye yormadan bir şeyler izleyeyim" diyorsanız, buyurun salonlar sizi bekliyor.

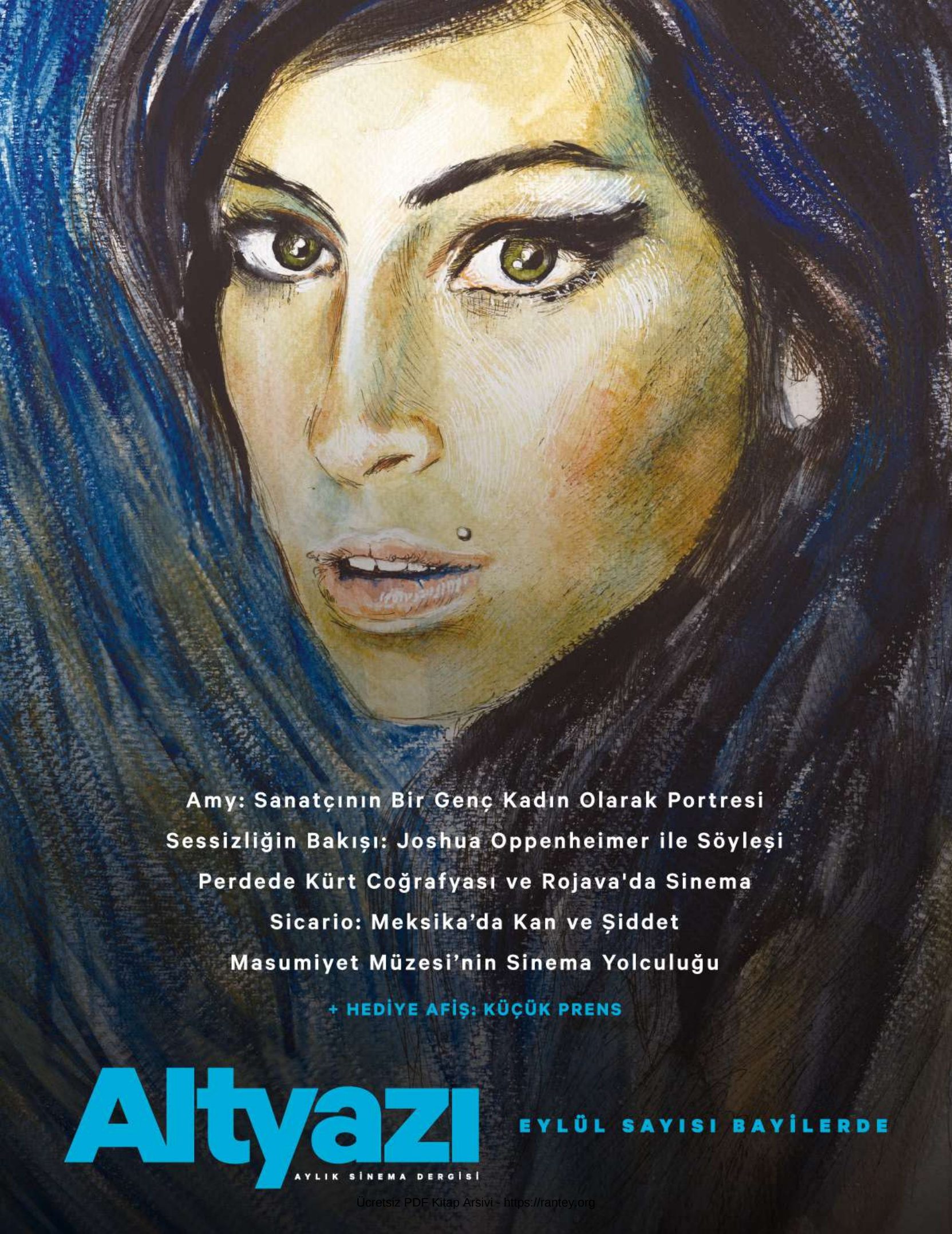

Frank Martin'in babasını canlandıran Ray Stevenson, hikayeye mizah katıyor.

Sponsor firmanın otomobilinde ortalığı kırıp döktükten sonra bile tek bir çizik olmuyor.

GERÇEKTEN SON HIZ
GİDEN AMA NEREYE
GİTTİĞİNİN KENDİSİ
DE FAZLA FARKINDA
OLMAYAN BİR
AKSİYON, ÖNCEKİ
FİMLERİN
KOLAJINDAN ÖTEYE
GİDEMİYEN BİR FİLM.

Amy: Sanatçının Bir Genç Kadın Olarak Portresi
Sessizliğin Bakışı: Joshua Oppenheimer ile Söyleşi
Perdede Kürt Coğrafyası ve Rojava'da Sinema
Sicario: Meksika'da Kan ve Şiddet
Masumiyet Müzesi'nin Sinema Yolculuğu

+ HEDİYE AFİŞ: KÜÇÜK PRENS

Altyazı
AYLIK SİNEMA DERGİSİ

EYLÜL SAYISI BAYİLERDE

MİNYONLAR

ORİJİNAL ADI Minions

YÖNETMENLER Kyle Balda,

Pierre Coffin

SESLENDİRENLER

Sandra Bullock,

Jon Hamm, Michael Keaton,

Allison Janney, Steve Coogan,

Geoffrey Rush, Steve Carell

YAPIM 2015 ABD

SÜRE 91 dk.

DAĞITIM UIP

FİLM HIPPI
ATMOSFERİNİ
BAŞTA BİRAZ
OLSUN
YANSITSA BİLE
MİNYONLAR'IN
ÖZGÜRLEŞME VE
İTAATTEN VAZGEÇME
FİKRİNİ ÖNERMİYOR.

BAZI ANİMASYON KARAKTERLERİNİ KENDİLERİ ANA SAHNEYİ
ALMADAN BAŞKA FİMLERDEN TANIR, SEVERİZ.

“Minyonlar” da “Çılgın Hırsız” (Despicable Me) serisinde görüp sevdiğimiz karakterlerdi. “Çılgın Hırsız” serisinde zaman zaman gördüğümüz hikayenin temel odağı olmayan Minyonlar’ın çok sevilmesi başlı başına bir animasyon kahramanı olmalarının da önünü açmış oldu.

Uzun zamandır Türkiye vizyonu için bekleyen “Minyonlar”ın macerası çok eskilerden, dinazorlara itaat ettikleri zamandan başlıyor. Bu sevimli, minik yaratıklar tarihleri boyunca birilerine itaat ederek var olmuş, bu yüzden de Napolyon, vampir ya da dinazor fark etmez birileri için çalışmak, hizmet etmek var olma sebepleri oluyor. Gün gelip kendi dünyalarını inşa etmeyi keşfetseler de sevmiyorlar bunu, sıkılıyorlar. Bir liderleri, onun için çalışma duyguları olmayınca hayat motivasyonları da kayboluyor, mutsuz oluyorlar.

İçlerinden bir tanesi Kevin öne atılıp Minyonlar’a bir lider bulmak için yola çıkacağını söyleyince Bob ve Stuart da ona katılır ve yolculuk başlar. Bundan sonrası üçlünün yaşadığı maceralarla birlikte önce 1968 Amerika’sı, daha sonra da İngiltere kraliçesi Elizabeth’in tahtına uzanan bir yolculuk olur. Kevin, Bob ve Stuart yeni liderlerini ararken kalan diğer Minyonlar da yaşadıkları Antarktika’dan çıkıp kendilerine yaşayacakları bir yer aramaya başlarlar.

Filmin baştan sona itaat etmeyi güzelleyen bir tarafı var. Minyonlar kendi dünyalarında mutlu mesut yaşayabilecek, hatta Kevin gibi cesur davranıp Minyonlar için kendini tehlikeye atabilecek bir lideri içlerinden çıkarabilecekken, kendilerinden olmayan, onlara benzemeyen liderlerin peşine düşüyorlar hep. Oysa ki bir yandan önce kendilerini Amerika’nın 1968

yılında bulmaları, daha sonra da Amerikalıların Ay’a ayak basmasının bir mizansen gibi kurgulandığını gördüğümüz sahnelerle birlikte Minyonlar’ın lider aramayı bırakıp asıl kendi düzenlerinde mutlu oldukları dünyayı kurabileceklerine dair bir anlayışı sürükleyecek gibi görünse de, bu yoldan ilerlemiyor.

Film hippie atmosferini başta biraz olsun yansıtırsa bile Minyonlar’ın özgürleşme ve itaatten vazgeçme fikrini önermiyor zira burası beslenebilir bir alan değil. Bunun aksine meseleyi tipik bir iyiler-kötüler macerasına dönüştürüp Minyonlar’ı da sonunda yine kötünün peşinde giden bir zıtlıktan beslenmeye doğru itiyor. İlginç bir biçimde Minyonlar iyi değil de kötü’nün arayışında, aradıkları lider de tipik didaktik animasyon filmlerinin aksine iyiliği yücelten ya da kutsayan değil tam tersine

dünyaya kötülük yapma derdinde olan karakterler. Minyonlar başka bir animasyonun içindeyken çok şirin görünse de bu filmde konunun işlenme biçimi açısından ne yetişkinleri ne de çocukları tam olarak tatmin edeceğe benzemiyor. Komedisini sadece Minyonlar'ın şirin hallerinden sağlarken macera kısmı da pek ilerlemiyor. Bu anlamda "Çılgın Hırsız" serisi içerisinde Minyonlar'ın daha kendilerine özgü bir halleri olduğunu söyleyebiliriz.

Yaratıcılarının ellerinde bu kadar sevimli, halihazırda sevilen, tanınan karakterler varken daha ilginç bir hikayenin peşinde dolanabileceğini düşünmemek elde değil. Hikaye başta sürüklenecemmiş gibi görünse de zaman zaman tıkanıyor. Sadece üç Minyon'un daha çok öne çıkmasıyla da kalabalık hallerini

çok az görebiliyoruz.

Yaşadıkları süreç, macera hangi biçimde işlenmiş olursa olsun Minyonlar her zamanki gibi çok tatlı ve sevimli. Zaten filmin çok da sürükleyici olmayan konusunun üzerini kapatan, zaman zaman gülümseten şey de onların sevimli halleri ve konuşmaları oluyor. İnsanlar da Minyonlar'ı çok seviyor olmalı ki filmin sonunda üstü kapalı bir biçimde de değil baya açık seçik bir şekilde devam filminin sözünü veriyor seyircisine. Amerika gişe rakamları göz önünde bulundurulduğunda devamının araya çok uzun zaman girmeden geleceği de aşikâr.

Filmin 60'lar müzikleri özellikle çok güzel.

Minyonlar'ın kalabalık oldukları sahneleri daha çok görebilirdik.

**YAŞADIKLARI
SÜREÇ, MACERA
HANGİ BİÇİMDE
İŞLENMİŞ
OLURSA
OLSUN MINYONLAR
HER ZAMANKİ
GİBİ ÇOK TATLI
VE SEVİMLİ.**

BEN KİMİM?

ORJİNAL ADI Who Am I:

Kein System Ist Sicher

YÖNETMEN Baran bo Odar

UYUNCULAR Tom Schilling,

Elyas M'Barek, Wotan Wilke

Möhring, Antoine Monot Jr.,

Hannah Herzsprung,

Trine Dyrholm

YAPIM 2014 Almanya

SÜRE 102 dk.

DAĞITIM M3 Film (Fabula)

**YÖNETMEN ODAR,
ŞİMDİDEN BÜYÜK
USTALARLA AŞIK
ATABİLECEK
KAPASİTEYE
SAHİP OLDUĞUNU
SİNEMA DİLİYLE
GÖSTERİYOR
HEPİMİZE.**

SIRF MALUM KİŞİ '4' OLMASIN DEDİĞİ İÇİN, KOMİK BİR ŞEKİLDE 4,5G ADIYLA HAYATIMIZA 'HIZ' GETİRECEK OLAN ithal teknoloji, ne yazık ki sinemamızı, kültür-sanat alanımızı pek kapsamıyor.

Hiçbir gencimizin elinden akıllı telefon düşmüyor ama kullandıkları teknoloji üzerine kafa yormak, ona mesafeli bakıp üzerine hikayeler yazmak, filmler çekmek pek akıllarına gelmiyor. Neyse ki her şeyi olduğu gibi bunu da 'Batı' akıl ediyor; ürettiği teknoloji hakkında sanat da üretiyor. "Ben Kimim?", Alman sinemasının yıldızı yükselen yönetmeni Baran bo Odar'ın baş döndürücü bir çalışması.

Film, genç bilgisayar dehası Benjamin'in (Tom Schilling) öyküsünü anlatıyor. Okul yıllarında kimsenin farkında dahi olmadığı 'silik' tiplerden Benjamin, elbette ki kendi içinde gayet kırık bir yapıya sahip. Ailesini erken kaybeden ve büyükannesi tarafından büyütülen Benjamin, kendini Batman, Örümcek-Adam, Superman gibi görüyor. Öyle ya, tüm bu süper-kahramanlar da anne-babalarını onun gibi erken kaybetmişler.

Kendi dünyasında yaşayan Benjamin, günün birinde tesadüfen bilgisayar korsanı Max'le (Elyas M'Barek) tanışıyor. Max'in iki arkadaşıyla daha birleşip, bir 'bilgisayar korsanları ekibi' kuruyorlar. Adına da CLAY diyorlar. Amaçları, küçük 'hacker'lıklar yaparak zekalarını herkese kabul ettirmek. Üstelik internet üzerinde hacker'lık yapan ve kimliğini kimsenin ortaya çıkaramadığı rakibe karşı da varlıklarını kabul ettirecekler bu yolla... Derken işler karışıyor. Filmin başında Benjamin, eve geldiği bir gün üç arkadaşının katledildiğini görüyor. Biz de her şeyi sorguda anlattıklarından öğreniyoruz.

1995'teki Angelina Jolie'li "Bilgisayar Korsanları"ndan (Hackers), 2015'in başlarında izlediğimiz Michael Mann'ın 'hayal kırıklığı' "Hacker"a (Blackhat) kadar konuyla ilgili pek çok film çevrilmiş olsa da, "Ben Kimim?" konuya

aksiyon, gerilim ve gizemi şahane bir kıvamda yerleştirerek, hoş bir deneyim yaşıyor.

İnternet ve teknolojiyle ilgili pek bilgisi olmayan seyirciyi dahi kolaylıkla avucuna alabilen yapımda, Benjamin'in asosyallığı, filmin sonuna kadar çözilemeyen gizem, finalde Kevin Williamson senaryolarını çağrıştıran 'zeka oyunu' ve seyirciyi ters köşeye yatırma hamlesi, "Ben Kimim?"i daha da özel bir yere konumlandırıyor.

İnternetin hayatı kolaylaştırmasının ötesinde aynı zamanda insanlar, şirketler hatta devletler için tehdit edici korkunç bir silaha da dönüşebileceğini gözler önüne seren film, hayli dinamik bir anlatım tutturuyor. Yer yer David Fincher'ı akla getirmesinin sebebi ise sadece filmde, evin duvarında gördüğümüz "Dövüş Kulübü" (Fight Club) afişi olmasa gerek.

Yönetmen, şimdiden büyük ustalarla aşık atabilecek kapasiteye sahip olduğunu sinema diliyle gösteriyor hepimize.

2005'te "Quietsch" adlı kısa filmle başladığı yönetmenlik serüvenine 2006'da 60 dakikalık "Güneşin Altında" (Unter Der Sonne) adlı küçük çaplı 'mücevher'le devam eden, 2010'da Jan Costin Wagner'in romanından uyarladığı "Büyük Sessizlik" (Das Letzte Schweigen) ile polisiye türe hayli sert ve başarılı bir halka ekleyen Baran bo Odar, adını sinema seyircisine ezberletmeye kararlı gözüküyor. Genç oyuncu kadrosunun kusursuz performanslar sergilediği, Almanya'da beklenmedik bir gişe başarısı elde eden "Ben Kimim?"'in, Hollywood tarafından 'yeniden çevrim'i yapılmak üzere hakları alınmış durumda. Dahası, yönetmen Odar da Amerika'ya transfer edildi bile. Michelle Monaghan, Dermot

Mulroney ve Jamie Foxx'un başrolleri paylaştıkları yeni filmi "Sleepless Night"ı Amerika'da çekiyor şu sıralar...

Afişi nedense bir 'korku' filmi çağırırsa da, soluksuz izlenen bir gerilimle birlikte aşkı, gizemi, polisiyeyi ve dramı da içeriğine boca eden "Ben Kimim?", şüphesiz yeni sezonun en taze ve ilginç filmlerinden biri. 4,5G'nin hızını test etmeye hazırlanırken, hız konusunda hiçbir sıkıntısı olmayan bu filmi izleyerek ister keyifli vakit geçirebilir, isterseniz de sinemamızda neden böyle 'cin fikir'lerin çıkmadığına hayıflanabilirsiniz.

Sanal dünyayı gerçek oyuncularla canlandırmak iyi fikir.

İnternette alışveriş yaparken bundan sonra kalp çarpıntısı yaşayabilirsiniz.

**ALMANYA'DA İYİ BİR
GİŞE BAŞARISI ELDE
EDEN "BEN KİMİM?"'İN,
HOLLYWOOD
TARAFINDAN
'YENİDEN ÇEVİRİM'
YAPILMAK ÜZERE
HAKLARI ALINMIŞ
DURUMDA.**

ROBINSON CRUSOE & CUMA

YÖNETMEN Gürcan Yurt

UYUNCULAR Serhat Kılıç,

John Nyambi, Beyti Engin,

Damla Debre, Ebru Yücel

YAPIM 2015 Türkiye

SÜRE 98 dk.

DAĞITIM Mars (Film Bahçesi)

**İLK DEFA İZLEYECEKLERE
İNGİLİZ TAKLİDİ YAPAN
BİR 'RECEP İVEDİK'
TADINDAN ÖTE BİR ŞEY
VERECEĞİ MUAMMA...**

MİZAH NEDİR? İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ ANDA VE KOŞULLARDA BİR ŞEYLERE KAHKAHA ATMAK YA DA tebessüm etme refleksi mi? Ya da toplumun en alt değerlerinin 'yayvanca' söylendiğinde daha sıcak karşılanması mı? İroni mi, hiciv mi? Liste uzar gider. Ama listenin başında kim ne derse desin yer alan şey, toplumun en arkaik düşüncelerinin yayvan bir tanımla 'sıcaklaştırılması' olur...

Daniel Defoe'nun 1719 yılında yayımlanan "Robinson Crusoe" sunun maceraları, Gürcan Yurt'un elinde böylesi bir mizaha dönüşüvermişti, bundan yıllar önce. 'İki adam ıssız bir adada kalırsa ne olur?' sorusunun cevabı Yurt'un kaleminden epey 'seksist' ve hatta 'ırkçı' esprilerin havada uçarak yapıldığı bir şekilde bürünmüştü. Yani 'Ne mi olur'a en doğrudan cevap, argo tabiriyle epey 'abaza' olurdu...

Yerli Robinson ve Cuma özellikle karikatür camiasını ilgiyle takip edenler açısından yıllarca sürmüş bir dizi macera. O yüzden beyazperdeye uyarlanması çok da anormal gelmiyor. Perdeye

yansıtmanın bir sınırı da sıkıntısı da yok. Mesele karikatürden öte ne kattığın ya da kat(a)madığın. Bu anlamda Gürcan Yurt'un filmin tüm her şeyini yüklenmesi 'Ben bu maceranın yaratıcısıyım, en iyi de ben aktarırım beyazperdeye' iddiası mı, çok anlaşılır değil açıkcası. O yüzden film, bugüne kadar "Robinson Crusoe Ve Cuma" karikatürlerini yıllarca okumuş insanlara fazladan hiçbir şey katmıyor. Aynı dil ve espriler benzer bir bantta ilerliyor. İlk defa izleyecilere ise İngiliz taklidi yapan bir 'Recep İvedik' tadından öte bir şey vereceği muamma... Ada'ya gelen iki kadınla birlikte olmaya çalışan Robinson ve Cuma, bol bol küfür ve ırkçılıkla dalga geçtiğini sanarak yapılan yüksek dozdaki ırkçılık. Belki de bir şeyleri 'bizim gibi olsa nasıl olurdu?' sorusundan azade ele almak gerek. Zira bizim gibilik fazlasıyla erkeksi...

İyi bir şey bulmaya çabalatması...

Fazla seksist ve farkında olmadığı bir ırkçılığı 'ırkçılıkla dalga geçtiğini' sanarak yapması...

KARAYEL POYRAZ

★
YÖNETMEN Levent İnandır
ÖYUNCULAR Emre Gülcan,

Buket Gümüş, Birtan Sinan,
Hikmet Karagöz, Numan Çakır

YAPIM 2013 Türkiye

SÜRE 95 dk.

DAĞITIM Özen Film (Siz Yapım)

**LEVENT İNANIR, SOYADININ
KENDİSİNE VERDİĞİ
ÖZGÜVENDEN OLSA GEREK
YAPTIĞI ŞEYİN BİR SİNEMA
FİLMİ OLDUĞUNU SANMIŞ.**

ARKA PENCERE, YAYINA BAŞLADIĞI GÜNDEN BERİ, VİZYONA GİREN HER FİLMİN ELEŞTİRİSİNİ YAYIMLAMAK İDDİASIYLA yola çıktı. Bu iddiasından da hiçbir zaman geri adım atmadı. Disiplinli tavrını sonuna kadar sürdürdü, sürdürüyor. Lakin bu mottoyu bazı filmleri gördükten sonra sorguladığımız çok oldu. Özellikle son birkaç yıldır artık fabrikasyona dönüşen, 'niceliği' ve 'niteliği' tartışamayacak derecede vahim filmler izlemek durumunda kaldık, kalıyoruz. İşte "Karayel Poyraz" da ne yazık ki bu kategoride değerlendirilebilecek bir yapım. Belki çıkış amacı bambaşkaydı ama vardığı yer kesinlikle 'sinema' değil. Daha çok üçüncü sınıf 'yerel' bir televizyon parodisi olabilir.

"Karayel Poyraz" bir Samsun hikayesi. Bir grup konservatuar öğrencisinin para kazanmak için piyasa işi yapıp yapmamak arasında kaldıkları bir süreçle başlıyor ve arkadaşlığın, dostluğun hatta aşkın sorgulandığı garip bir yere doğru evriliyor. Önceleri sıkı dost olan bu gençler aralarına giren yeni bir kız yüzünden güç savaşına

girişiyorlar ve kendi gruplarıyla piyasada tutunmaya çalışıyorlar. Tabii bu yüzden başları karanlık tiplerle de derde giriyor. Okulun ve hatta hocaların da işin içine girmesi bu içinden çıkılmaz durumu daha da vahim bir noktaya sürüklüyor.

İki yıl kadar önce çekilen ama ne hikmetse ancak vizyon şansı bulabilen yapım, senaryosunun vahametiyle bağırان ve sürekli hareket halindeki yapısıyla da zor izlenen bir film. Bu yüzden yapım bir sinema filmi olmanın çok ötesinde bir yere düşüyor. Filmin yönetmeni, oyuncu Levent İnandır, soyadının kendisine verdiği özgüvenden olsa gerek yaptığı şeyin bir sinema filmi olduğunu sanmış. Filmin temel dayanağı olan müzik ise kötü orkestrasyon ve kötü seslendirilmiş bilindik parçalara kurban gidiyor.

Genç oyuncuların iyi niyetli çabası...

Müzik kullanımı kulakları tırmalayacak kadar rahatsız edici.

PİYASADAN BÜYÜK ALACAĞIMIZ VAR

★
YÖNETMEN Ekin Akçay
OYUNCULAR İzzet Başlak, Ali Yiğit
San, Rabia Tural, Ali Rıza Kara,
Baran Erdoğan
YAPIM 2015 Türkiye
SÜRE 90 dk.
DAĞITIM MC Film
(Sami Dünder Film Studios)

**BKM MUTFAK VE GÜLDÜR
GÜLDÜR EKİPLERİNİN SİNEMA
MACERALARINA RAHMET
OKUTAN BİR YAPIM İLE
KARŞI KARŞIYAYIZ.**

YERLİ SİNEMANIN YENİDEN ŞAHLANIŞINDA SİNEMACILARIMIZIN KLASİK YEŞİLÇAM RUHUNA SARILMASININ PAYI HAYLİ büyük. Ancak ardı ardına gelen ‘mantıksız’ ve ‘mizahsız’ komediler gösteriyor ki, eğer bir çöküş yaşanır ise bunun müsebbibi yine o ‘Yeşilçam ruhuna öykünme’ olacak.

Müjdat Gezen Tiyatrosu oyuncularından oluşan Genç Kafa ekibinin imza attığı film, işte bu yargıyı oluşturuyor. Tiyatro tedrisatından geçmiş genç zihinlerden diri, zeki, update edilmiş mizah beklemek en doğal hakkımız, eleştirmen ya da iyi bir seyirci olarak... Peki karşımıza neler çıkıyor? Hatta, bunun nesi Yeşilçam öykünmesi? Tiyatronun adını Yeşilçam, yönetmenin adını Ertem koymak mı? Kahramanlara iki laf arasında Arzu Film klasiklerini çiğ şekilde ‘atıştırmak’ mı?

Yeniden, ‘peki karşımıza neler çıktı?’ sorusunun cevabına dönersek... BKM Mutfak ve Güldür Güldür ekiplerinin sinema maceralarına rahmet okutan bir yapım ile karşı karşıyayız. Öncelikle bırakın öykünmeyi, bu komedinin kendine özgü bir dili yok maalesef. Çaycının espri

performansı aynı “Çocuklar Duymasın”ın çaycısı... Elinde salatalıklı dolaşan yönetmen, BKM’nin Hıyarlı Baba’sından miras... “Aşk Engel Tanımaz”da (Notting Hill) Rhys Ifans’ın çıplak sahnesinin kötü kopyasından hiç bahsetmeyelim bile... Listeyi uzatmak hiç de zor değil... Asıl zor olan ise filmde zeka pırıltısı, özgün bir dil, öykündüğünü iddia ettiği Yeşilçam’dan taklit ötesi gerçek referanslar bulabilmek...

Böyle yapımları izlemenin hiç mi faydası olmuyor? Oluyor elbette... Yeşilçam ekolünü güncelleyip, kendi tarzlarında yeniden perdeye aktaran yönetmenlere saygımızı pekiştiriyor. Daha da önemlisi bunları görünce, Çağan Irmak’ın en zayıf bulunan dramasının veya Ata Demirel’in en vasat denen komedisinin bile kıymeti daha da artıyor.

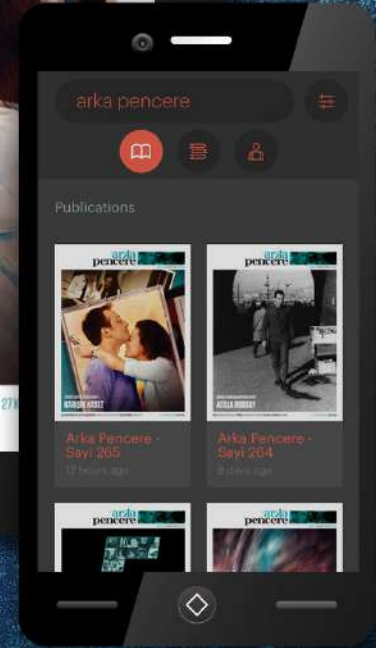
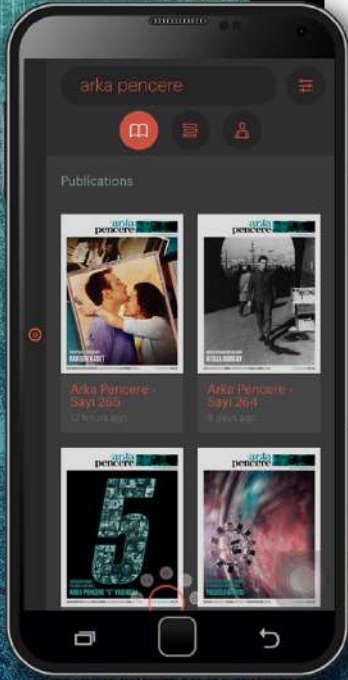
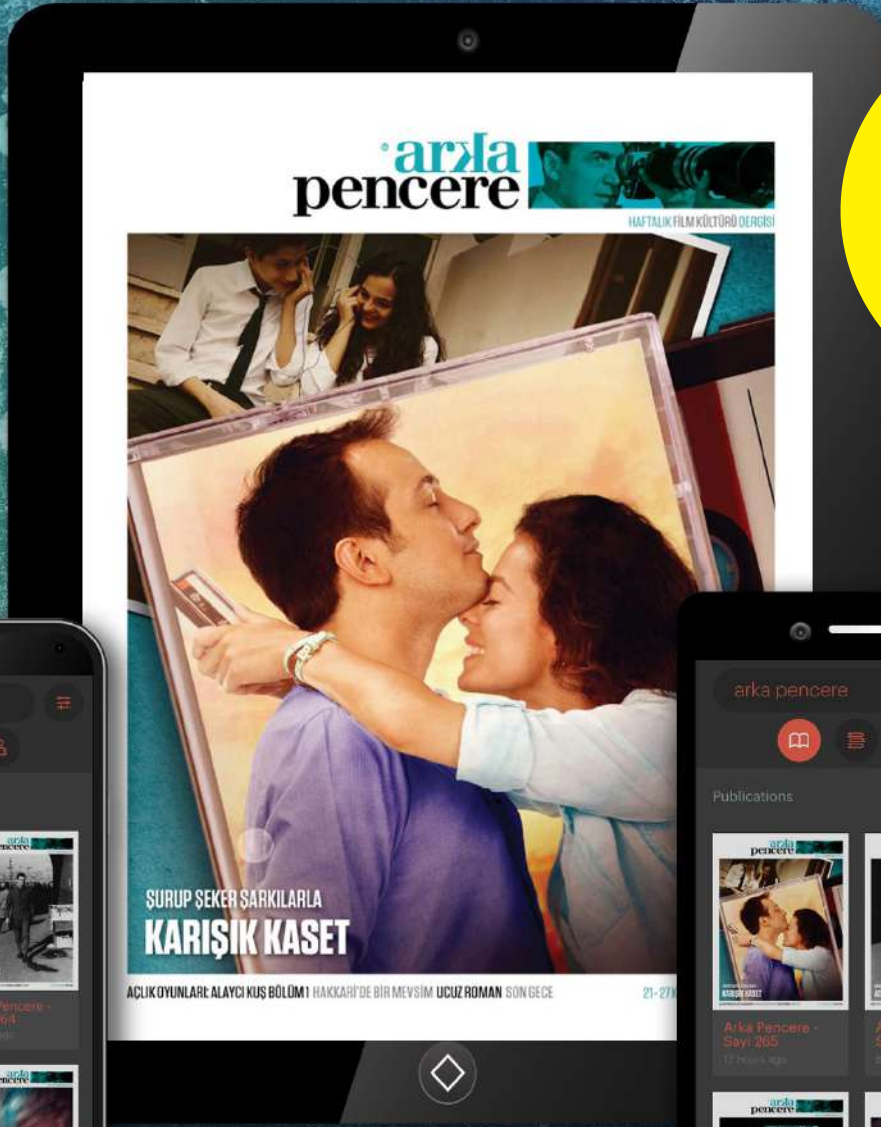
Filmi ‘kötüleştirme’ denemeleri...

Filmde pozitif bir unsur bulmak için çokça kafa yormak zorunda kalmak...

ONLINE HAFTALIK FİLM KÜLTÜRÜ DERGİSİ ARKA PENCERE

ISSUU UYGULAMASI İLE
IPAD, IPHONE VE ANDROID'LERDE

ARTIK HER YERDE OKUNABİLİYORUZ!

ŞEYTANIN GECESİ

★
ORJİNAL ADI Exeter (Backmask)
YÖNETMEN Marcus Nispel
OYUNCULAR Stephen Lang,
Brittany Curran, Gage Golightly,
Brett Dier, Kevin Chapman
YAPIM 2015 ABD
SÜRE 91 dk.
DAĞITIM Bir Film (Calinos)

**TECRÜBE SAHİBİ BİR
YÖNETMENİN NASIL
BU DENLİ AMATÖRCE
BİR İŞ ÇIKARDIĞINI
ANLAMAK GÜÇ.**

DAHA ÖNCE MICHAEL BAY DESTEKLİ "TEKSAS KATLIAMI" (THE TEXAS CHAINSAW MASSACRE) VE "13. GÜN" (FRIDAY THE 13th) yeniden çevrimlerini yöneten, ayrıca iddialı ama neticede başarısız bir "Conan" (Conan The Barbarian) denemesinin başında yer alan klip kökenli sinemacı Marcus Nispel bu kez çok daha ufak bütçeli bir yapımla korku janrına dönmüş. "Şeytanın Gecesi"nin tamamı, seneler önce sorunlu gençler için bir hastane hizmeti gören ama uygulanan etik dışı tedavi yöntemleri ölümlerle sonuçlanınca kapatılmış olan bir binada geçiyor. Vaktiyle söz konusu hastanenin idarecisi olan Rahip Conway, terk edilmiş vaziyetteki binayı yeniden kullanıma açmak istiyor. Ancak ona yardım eden bir grup genç, rahibin yokluğunu fırsat bilip bir gece binada alem yapınca, intikam peşindeki bir ruh harekete geçiyor.

Teenslasher, lanetli ev, şeytan çıkartma gibi alt türlerin formüllerini öyküsüne harmanlayan, sonra da sözde sürprizli bir finale doğru ilerleyen filmin fikrini yaratıcı olmaktan ziyade yamalı bohça olarak tanımlamak daha isabetli olur çünkü

envai çeşit korku filmi klişesi özensiz bir şekilde birbirine eklenmiş sadece. Bu yaz anladım ki hunharca parçalanmış kafatasları da bu filmler için bir başka olmazsa olmaz haline gelmiş. İblis küçük bir oğlanın, kahramanın kardeşinin bedenini ele geçirdiğinde ona zarar vermemek için her türlü özeni gösteren karakterlerimiz, nedense aynı iblis hafifmeşrep genç kızın vücuduna yerleştiğinde aynı inceliği hiç göstermiyor.

Senaryonun tüm mesnetsiz tarafları bir yana; Nispel gibi alanında iyi kötü tecrübe sahibi bir yönetmenin nasıl bu denli amatörcce bir iş çıkardığını anlamak güç. Daha ziyade henüz yeterince film izlememiş, yetenekten yoksun ama hevesi dünyalara bedel bir sinema öğrencisi gayretkeşliği yansıyor perdeye. Uzun lafın kısası, "Şeytanın Gecesi" tatsız ve önemsiz bir iş...

Ani hareketlerle yerinizden hoplamak sizin için yeterliyse, film bunu zaman zaman başarıyor, kabul.

Kısır yaz vizyonu sağ olsun, yaratıcı bir korku filmi konseptine hasret kaldık!

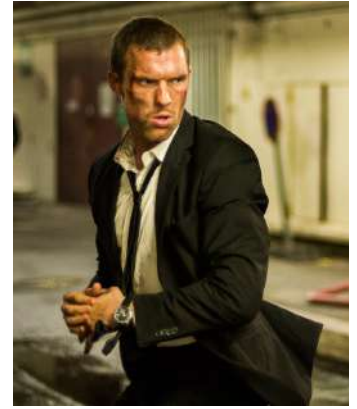
BEN KİMİM?

MİNYONLAR

ROBINSON CRUSOE & CUMA

TAŞIYICI: SON HIZ

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
BEN KİMİM? / WHO AM I: KEIN SYSTEM IST SICHER		★★★★		★★★★			
KARAYEL POYRAZ	★						
MİNYONLAR / MINIONS		★★★★		★★★★	★★★★		
PIYASADAN BÜYÜK ALACAĞIMIZ VAR				★			
ROBINSON CRUSOE & CUMA	★			★	★		
ŞEYTANIN GEÇESİ / EXETER		★					
TAŞIYICI: SON HIZ / THE TRANSPORTER REFUELED	★				★		
AMERICAN ULTRA				★★	★★		
AŞK VE MERHAMET / LOVE & MERCY				★★★★	★★★★		
AŞKIN RİTMİ / WE ARE YOUR FRIENDS					★★		
DÜNYANIN SONU / AFFLICTED		★★★★		★★			★★
EN GÜZELİ	★						
GEÇMİŞİN LANETİ / VISIONS							★★
HAYALLERİMDEKİ KADIN / MANGLEHORN	★★	★★		★★★★★	★★★★		★★★★
HITMAN: AJAN 47 / HITMAN: AGENT 47	★★			★★			
İNSANLIKTAN UZAKTA / LOIN DES HOMMES	★★★★★		★★★★★		★★★★★		
KAÇIŞ YOK / NO ESCAPE	★★★★			★★			
KOD ADI U.N.C.L.E. / THE MAN FROM U.N.C.L.E.	★★★★			★★★★	★★		★★★★
LANET II / SINISTER 2	★★			★★			
13 GÜNAH / 13 SINS	★★	★★		★★			★★
PIXELS	★★★★			★★★★	★★		★★
ŞEYTANIN GÖZLERİ / STARRY EYES		★★		★★★★	★★		
CHAPPIE / CHAPPIE	★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★★	★★
LİMONATA			★★★★	★★★★	★★	★★★★	
ŞEYTANİ RUHLAR / DEMONIC				★★			

METİN ERKSAN, AŞIK VEYSEL'İ PEK TUTMAMIŞ!

Metin Erksan, 1952’de çektiği **“Karanlık Dünya: Aşık Veysel’in Hayatı”** için “İlk filmim olduğu için bütün kusurlarına rağmen seviyorum” demiş ama **yerden yere** vurmaktan da kaçınmamış. **Sansür** tarafından kuşa çevrilen film, hiç **tatmin** etmemiş yönetmenini.

METİN ERKSAN FİLMLERİ ARASINDAKİ YOLCULUĞUMUZDA, GERİYE, EN BAŞA DÖNÜP, USTANIN 1952’DE ÇEKTIĞİ İLK FİLMİ “KARANLIK DÜNYA: AŞIK VEYSEL’İN HAYATI”NA BAKALIM BU hafta... Bakalım, bakalım ama Erksan gibi büyük bir sinemacının bu ilk filminin sansür tarafından kuşa çevrilmesinin utancını, elimizde kala kala 56 dakikalık bir versiyon kalmış olmasının acısını da iliklerimize dek hissedelim.

Açılış jeneriğinin sonunda Atlas Film’in “Karanlık Dünya filminin o devrin sansürü tarafından birçok sahnesi filmden çıkarılmıştır. Bu durumda seyrettiğiniz için özür dileriz” notuyla açılan film, ölümsüz halk ozanı Aşık Veysel’in çocukluğundan itibaren yaşam kesitlerini sunarken köy gerçekçiliği kıvamını hiçbir zaman kaybetmiyor. Anlatıcı-sesin ağırlıklı rol üstlendiği, didaktik boyutunu inkar edemeyeceğimiz, Atatürk’ün cenazesine ya da tarımda makineleşme hamlelerine dair dokümanter görüntülere de bolca yer veren, Aşık Veysel’i de kanlı canlı biçimde zihnimize nakşedilen fotoğraflarının ötesinde ‘daha genç haliyle’ görme fırsatı yakaladığımız “Karanlık Dünya”, neresinden bakılsa tarihi önem taşıyan bir yapıt. Fakat, dönemin sinema yazarlarından Veli Eskimusa’ya hak vermemek elde değil: “Sansürün hışmı ve yapımcı baskısı Aşık Veysel’in ilk gerçekçi köy filmi olma şansını elinden alıyor. Sansürün biçtiği film yürekler acısıydı.”

Senaryo, Bedri Rahmi Eyuboğlu’na, müzik çalışması Orhan Barlas’a ait... Oyuncu kadrosunda Kemal Bekir, Ayfer Feray, Ajlan (Aslan) Sayılğan ve Aşık Veysel Şatıroğlu var.

1900 yılında Sivas-Sivrialan’da dünyaya gelen Veysel’in çiçek salgını sonrası yedi yaşında gözlerini kaybetmesi ve sonrasındaki dramatik yaşamı, bugünden

bakıldığında da ‘hiç de fena olmayan’ bir rejiiyle aktarılıyor. “Değneğine dayanarak sokağa ilk çıkışı, dükkü oyun arkadaşları için unutulmaz bir hadise oldu. Veysel bir keçi gibi zıplayarak geçtiği yerlerden bundan sonra büyük bir dikkatle her adımını tartarak geçmeye mahkumdu” diyor anlatıcı ve yıllar bir bir geçiyor.

Evlenen Veysel’in kundaktaki bebeğini kazayla öldürmesi, karısının ikinci doğum sırasında ölmesi, çocukluk arkadaşlarından Dilim’in Veysel ve çocuğuna yardım etmesi ama köyün azgınlardan Sülo’nun genç kadına musallat olup kaçırması, ancak Dilim’in Veysel’i bir türlü unutamaması, ‘anlayabildiğim kadarıyla’ gayet akıcı bir kurguyla veriliyor. Tabii sık sık da Aşık Veysel türküleri dinliyoruz: “Mecnunum Leylamı gördüm / Bir kere de baktı geçti” ve diğerleri...

Dilim’in Sülo’yla birlikte kaçtıktan sonra ‘eğlence ve sefahat alemlerine’ düşüp oturak eğlencesi olması, Veysel’in ülke çapında tanınıp radyoda söylemesi ve hüznü final, Erksan’ın sonraki uzun yürüyüşü hakkında da belli bir fikir veriyor aslında.

Metin Erksan’ın film hakkında ne düşündüğüne gelince... Şaşırabilirsiniz, çünkü hem de daha 1952’de filmi hakkında bakın neler demiş Erksan:

“Veysel’i yakından tanıyınca onun geri ve basit bir sanatçı olduğu sonucuna vardım. Devrin büyüklerine övmeler yazılarak, kendi gerçeklerine sırt döndürülerek ve aşk türküleri düzülerek kazanılmış bir şöhet. Filmin rejisörlüğünü bana verdiklerinde şöyle düşünmüştüm: Pir Sultan Abdalların, Dadaloğullarının bugünkü benzerinin hayatını filme alıyorum. Yazık ki düşündüğümün tam tersi oldu. Nitekim Veysel’i kendi köylüleri de sevmiyor. Lanse edenlerin bütün

iddialarına rağmen Veysel onları söyleyememiş ki. Böylece Veysel kanalından gelip Bedri Rahmi ile realize edildiği zannedilen pek çok şeyin gerçekten uzak olması, düşündüklerimin bütününü yapmamı çelmeledi. Bunların dışında bir de bütün filmler için ortaklaşan imkansızlıklar var. Teknik yetersizlikler, zamanın az oluşu, Veysel’i canlandıran arkadaşın role ihanet etmesi, prodüktör meselesi, kazanç arzusu vs. Fakat son konuda beni konuşturmayın, ekmeğimden edersiniz.”

Enteresan, değil mi? Metin Erksan’ın şu cümlesini de aktarmadan geçmeyeyim: “Senaryoyu yazdığını zanneden Bedri Rahmi...”

Neyse devam etmeyeyim en iyisi! İki hafta sonra görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

ÇIĞLIK

Biri 80'lerde öbürü 90'larda olmak üzere korku türünü iki defa ayağa kaldıran **Wes Craven**, 30 Ağustos 2015 günü 76 yaşında aramızdan ayrıldı. 1972'de şoke edici öncü 'istismar' filmlerden **"Kanlı Tecavüz"** (The Last House On The Left) ile başladığı yönetmenlik kariyerine bir avuç kült korku sığdıran Craven, bugün halen korku filmlerinin dolaylı dolaysız beslenmeye devam ettiği **"Çılgılık"la (Scream)**, unutulmaz açılışıyla, maskesiyle, seyirciyi habire **ters köşelere yatıran** konusuyla 1996'da türe yeni kapılar açmıştı.

HAZIR ANNESİ-BABASI DIŞARDAYKEN, KOCAMAN VİLLA TİPİ EVİNDE FİLM KEYFİ YAPMAK İSTEYEN CASEY (DREW BARRYMORE), TAM OCAKTA MISIR PATLATMAK ÜZEREYKEN TELEFON ÇALAR. ÖNCE YANLIŞ NUMARA OLDUĞUNU ZANNEDER ANCAK İKİNCİ-ÜÇÜNCÜ ARAMANIN ARDINDAN, AHİZENİN DİĞER UCUNDAKİ SESİN PEK DE tekin olmadığını fark eder. "Şimdi beni dinle kaltak!" lafını duyduktan sonra arayan kişinin şaka yapmadığını ve çok yakınında bir yerde kendisini gözetlediğini anlar. Casey, erkek arkadaşının geleceğini söyleyerek bu psikopatı korkutmaya çalışsa da, erkek arkadaşı çoktan haşat halde evin havuzunun kenarındaki iskemleye bağlı bir şekilde yardım dilenmektedir. Çocuğun ölmemesi için, Casey telefondaki kişiden gelen sorulara doğru cevap vermelidir. Korku türünü sevdiğini söyleyen Casey, meşhur filmlere ait sorulardan "13. Gün'deki (Friday The 13th) katille ilgili olana yanlış cevap verince, erkek arkadaşı korkunç şekilde can verir. Sıra Casey'dedir ve evin hem içinde hem dışında yaşanan nefes kesici kovalamacadan sonra o da bıçaklanarak ölür.

"Çılgılık", sinema tarihine geçen bu 12 dakikalık büyüleyici girişle seyirciyi tamamen avucuna alır. Üstelik kurallar altüst olmuş, filmin yıldız oyuncusu Drew Barrymore filmin ilk 10 dakikasında ölmüştür!

"Çılgılık" hiç hız kesmeden Sidney'in (Neve Campbell) hikayesine geçer. Sidney, hunharca öldürülen Casey ve sevgilisinin okul

arkadaşıdır. Bir yıl kadar önce Sidney'in de annesi tecavüze uğramış ve öldürülmüştür. Daha bu travmayı atlatamadan, katil bu kez Sidney'in peşine düşer. Sidney'in erkek arkadaşı Billy (Skeet Ulrich), onun kankası Stuart (Matthew Lillard), şerif yardımcısı Dewey (David Arquette), kız kardeşi ve aynı zamanda Sidney'in yakın arkadaşı Tatum (Rose McGowan), olayı araştıran hırslı TV muhabiri Gale Weathers (Courteney Cox) filmin aynı zamanda ana karakterleridir.

Şüpheler önce Sidney'in sevgilisi Billy üzerinde yoğunlaşsa da, katilin kim olduğu sorusu filmin final sahnesine kadar gizemini korur. "Çılgılık"la ilk senaryosunu yazan Kevin Williamson, zeka oyunları ile süslediği metinde seyirciyi asla hafife almaz. Korku filmlerine saygısını, sinema tarihindeki korku klasiklerine yaptığı göndermelerle, açık referanslarla destekler. Klişelerle dalga geçip eski filmlerin analiz yoluyla ipliğini pazara çıkarırken, bir yandan da o klişeleri modernize edip evire çevire kullanır. Misal Jamie Lee Curtis'in 'çığlık kraliçesi' olarak anılmasına sebep olan filmleri izleyen karakterler, o filmler üzerine kendi aralarında tartışır. "Hemen döneceğim" diyen karakter de, seks yapan ya da bakire olmayan karakterler de o eski 'slasher' filmlerde mutlaka ölmektedir. Bunu açık açık dile getirip seyirciyi 'uyandıran' "Çılgılık" filminin karakterlerinin başına da aynı şeyler gelir.

Kevin Williamson'ın yaratıcı senaryosu ve Wes Craven'in keskin öngörüsü sayesinde ölmekte ölen 'slasher' türü "Çılgık"la adeta küllerinden doğar. Meşhur maskesi 'görüldüğü yerde şıp diye tanınan' bir alametifarikaya dönüşür. Arka arkaya çekilen devam filmlerinin dışında, sayısız 'esinlenme'nin de kapısı açılır.

Sinema kültürüne ve o kültüre sahip seyirciye de sürekli göz kırpar film. Örneğin giriş sahnesinde Drew Barrymore, telefondaki katile "Elm Sokağında Kabus'un ilki iyiydi, devam filmleri berbattı." derken, o ilk filmi Wes Craven'in çektiğini bilen seyirci hınzırca gülümser. Ya da okul müdürünün koridorda temizlik yapan hademe Fred'le konuştuğu sahnede, hademenin (Wes Craven'in kendisi) Freddy Krueger ile bire bir aynı giyinmiş olduğunu görürüz.

"Çılgık" tüm bu eğlenceli 'maske'si altında, bilerek ya da bilmeyerek sosyolojinin alanına da girer. Korku, şiddet, kan, işkence sahnelerini grafik olarak gösteren filmler ve diziler, belki de Amerikalılar'ın (insanların) gerçeklik algılarını kaybetmelerine yol açmıştır. Okuldaki öğrencilerin işlenen cinayetin ardından katilin maskesini takarak eğlenmeleri; videokaset dükkanında çalışan karakterin izlediği korku filmlerine kapılarak paranoyalar ve komplolar üretmesi; TV muhabiri kadının cinayetler karşısında kariyerini ve çıkacak olan kitabını

düşünmesi; müdür öldürüldükten sonra öğrencilerin güle oynaya onun ölüsünü görmeye gitmeleri; dahası finalde açığa çıkan katilin cinayetleri korku filmlerinden kopyalaması... Ancak kendisi de bir 'slasher' olan ve şiddeti bol miktarda kullanan film, üzerinde düşünülmesi gereken şu repliğe de yer verir: "Katilleri filmler yaratmaz, sadece onları daha yaratıcı kılar."

1980'lerde "Elm Sokağında Kabus"la rüyalardan gerçek hayata geçebilen, hatta rüyadayken gerçekten zarar verebilen meşhur Freddy'yi yaratıp, sinemaya ölümsüz bir kahraman armağan eden Wes Craven, kariyerinin belki de başyapıtı sayılabilecek "Çılgık"la sadece 90'ların korku türüne olağanüstü bir katkı yapmakla kalmaz, seyircinin doğrudan zekasına, bilgi birikimine hitap eden, bulmacalı senaryoların yazılmasına vesile olur.

Senarist Kevin Williamson ise "Ne Yaptığımı Biliyorum" (I Know What You Did Last Summer), "Fakülte" (The Faculty) gibi birkaç 'benzer' oyuncaklı film senaryosu yazdıktan sonra son yıllarda kendini TV dizilerine verir. "The Following", "Vampir Günlükleri" (The Vampire Diaries) ve son olarak Wes Craven'la birlikte MTV'ye taşıdıkları, aynı adlı filminden uyarladığı "Çılgık" (Scream) dizisiyle seyre değer çalışmalara imza atmaya devam eder.

İLK FİLMİNDEN SON FİLMİNE WES CRAVEN

Tobe Hooper, John Carpenter ve Sam Raimi'yle birlikte **Hitchcock** sonrası Amerikan korku sinemasının kare ası arasında sayılması gereken **Wes Craven'ı** bu hafta başında yitirdik. Craven, kişisel twitter hesabının en üstüne **'iğnelemiş'** olduğu bir tweetinde "İçine girmek istediğiniz endüstride girebileceğiniz ilk işe girin. İşin ne olduğu önemli değil, ayağını kapıdan içeri atabilmek önemlidir" diye yazmıştı.

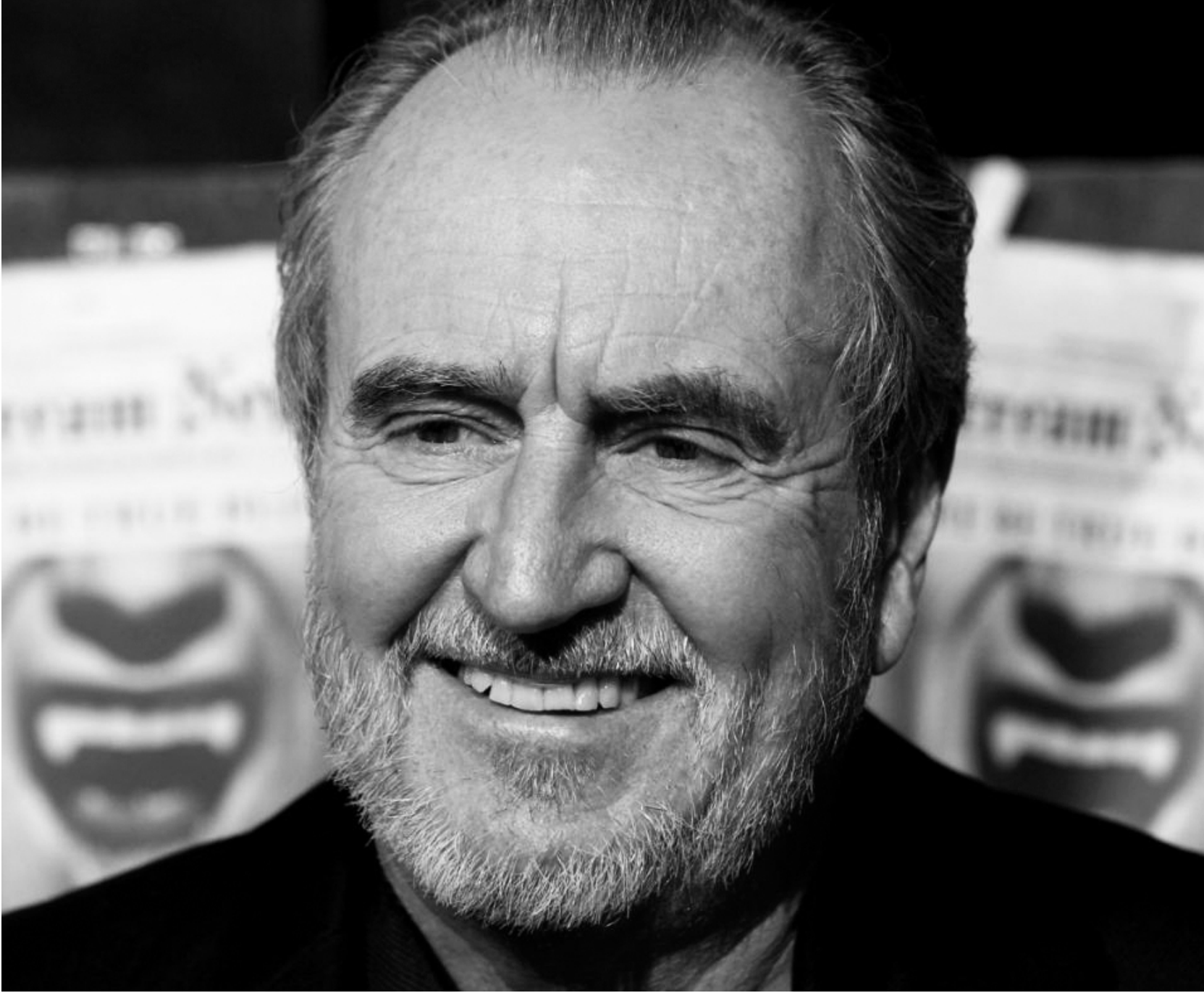
1939 DOĞUMLU CRAVEN, LİSANS DERECEİNİ PSİKOLOJİ VE İNGİLİZCE, YÜKSEK LİSANS DERECEİNİ İSE FELSEFE VE YAZARLIK BRANŞLARINDAN ALIP ÇEŞİTLİ ÜNİVERSİTE VE LİSELERDE BEŞERİ BİLİMLER DALINDA dersler vermesine karşın, birlikte gitar çalıp uyuşturucu kullandıkları bir arkadaşının ağabeyinin post-prodüksiyon ajansında önce getir-götür işlerinde çalışmaya başlamış ve bu işyerinde kısa sürede kurgu yapmayı da öğrenmiş. Bu yıllarda düşük bütçeli bağımsız yapımcı-yönetmen (geleceğin "13. Gün, Friday the 13th" filminin yapımcı-yönetmeni) Sean Cunningham'la tanışacak olan Craven, Cunningham'ın ikinci filmi olan "Together"ın (1971) yapımına ortak olacak ve hem çekimlerine, hem kurgusuna da el atacaktı. Yarı/sahte bir belgesel olan "Together", bir siyahinin cinsel organının geleceğin porno yıldızı Marilyn Chambers tarafından bir çiçekle okşanmasının gösterildiği bir sahnesi sayesinde oldukça iyi iş yapınca Craven ve Cunningham'ın işleri açılmıştı.

"Together"ın dağıtımıcısının, filmin beklenmedik başarısının ardından Cunningham'a yeni bir film, bu kez çok sert

bir şiddet filmi siparişi vermesi üzerine Cunningham bu yeni projede senaristlik ve yönetmenlik görevini Craven'a verecekti. Yine düşük bir bütçeyle, çoğu ilk sinema deneyimlerini yaşayan veya daha önce yalnızca bir-iki istismar filminde rol almış oyuncularla oluşan bir kadroyla ve 16 mm olarak çekilen "Kanlı Tecavüz" (The Last House on the Left, 1972), ırzına geçilip öldürülen kızlarının intikamını alan bir ailenin öyküsünü anlatan Bergman filmi "Genç Kız Pınarı / Jungfrukällan"ın (1960) çok serbest bir yeniden çevrimidir. Orta-üst sınıf bir Amerikan ailesinin çocuğu olan Mari (Sandra Cassell), bir kız arkadaşı ile birlikteyken bir grup psikopat tarafından kaçırılarak ırzına geçirilir ve öldürülür. Bu vahşetten sonra psikopat güruhunun arabaları bozulunca en yakın evden yardım isterler ve tesadüf bu ya, bu ev Mari'nin aile evidir! Zoraki konuklarının kızlarının katilleri olduğunun farkına varan karı-koca, kendilerinden beklenmeyecek bir intikam planını uygulamaya girişirler...

Afişlerinde ve radyo reklamlarında kullanılan şu spotun da katkısıyla "Kanlı

Tecavüz" geniş bir ilgi uyandıracaktı: "Bir film bu kadar ileri gidebilir mi? On yedi yaşındaki Mari ölüyor. Ama en kötü şey başına henüz gelmedi! Bayılmamak için tekrarlayın: Bu yalnızca bir film, yalnızca bir film, yalnızca bir film, yalnızca bir film, yalnızca bir film, yalnızca bir film, yalnızca bir film." "Kanlı Tecavüz" gerçekten de bu vaadini yerine getirerek, şiddetin perdeye yansıtılmasında o vakte kadar hiçbir filmin gitmediği kadar ileri gidiyordu. "Kanlı Tecavüz", yalnızca "bit yuvası" taşra veya arka mahalle sinemalarında veya arabalı sinemalarda değil, büyük kent merkezlerinde de gösterime sokulduğunda böylesine filmlere alışık olmayan kitlelerin tepkisini çekti. The New York Times eleştirmeni, filmi yarıda bıraktığını yazdı (ve, yarıda bıraktığı filme yıldız vermekten imtina etmeyerek 5 üzerinden o yıldız verdi!). Yarıda bırakan bazı izleyiciler ise işletmecilerden filmi gösterimden indirmesini talep ediyorlar, hatta yer yer bunun için imza kampanyaları başlatıyor, bazı yerlerde de gösteriler yapıyorlardı. "Kanlı Tecavüz" Britanya'da ise yasaklanacak ve vizyona giremeyecekti.

Wes Craven sinema kariyerine ilk önce kurguyu öğrenerek başlayan yönetmenlerden biriydi...

“Kanlı Tecavüz”de sapıkların ellerine geçirdikleri iki genç kadına uyguladıkları şiddeti gösteren sahneler gerçekten de çok rahatsız edicidir. Kurbanların yalnızca öldürülmeleri değil, önce onurları kırılacak şekilde aşağılanmaları ve eziyete uğramaları (Mari’nin pantolonunun içinde idrarını yapmaya ve sonra her ikisinin de soyunup birbirlerini okşamaya zorlanmaları) ve özellikle acı çekecek şekilde fiziki şiddete maruz kalmaları (örneğin psikopatların liderinin Mari’nin göğsüne bıçakla adını kazınması –ki NTY eleştirmeni tam bu sahnede dayanamayarak çıkmış-, sonra genç kadın acı içinde kıvrılırken ırzına geçmesi)

söz konusu. Üstelik Craven, seyirci ile perdede temsil edilen şiddet eylemi arasında hemen hemen hiçbir mesafe koyucuya başvurmuyup şiddet eylemini gösteriyorlar, şiddet eylemi tam gerçekleşeceği anda kameranın odağı dışına çıkmıyor.

KUŞKUSUZ AMERİKAN DÜŞÜK BÜTÇELİ İSTİSMAR SİNEMASINDA H.G. LEWIS’İN 1960’LI YILLARDA BAŞLATTIĞI ‘GORE’ (KAN-REVAN) FİLMLERİ GELENEĞİ MEVCUT. ANCAK “KANLI TECAVÜZ”ÜN ŞİDDETİ göstermesi ile önceki kan-revan filmlerinin şiddeti göstermesi arasında fark var. Lewis’in filmlerindeki şiddette bir absürlük söz konusu, bu özellik onları haşin değil de

komik yapıyor denilebilir (günümüzde Tarantino filmlerinde olduğu gibi). Öte yandan İtalya’da Mario Bava ve Dario Argento filmlerinde gösterilen şiddet ise estetize edilmiş; yani perdedeki görüntülerin tasarımının renk, gölge, ışık, müzik vb. unsurların ustaca kullanımı sayesinde göze güzel görünmesi sağlanmış bir şiddet. Diğer bir deyişle Lewis tarzı filmler ve Bava ile Argento’nun filmlerinde perdede şiddetin gösterimi, farklı tarzlarda da olsa bir haz yaratıyor. Gösterilen eylem, gerçek yaşamda benzerlerine tanık olsanız itici gelecek sert bir şiddet eylemi de olsa, Lewis tarzı filmlerde absürd, bir çeşit kara mizah öğesi

ESRAR PERDESİ

TORN CURTAIN (1966)

Uykudayken bile kaçamadığınız yegane düşman Freddy Kruger'dir...

"Şok" (Shocker) zamanında büyük ilgiyle karşılanmamış olsa da bugünden bakınca ayrıksı bir filmidir...

Wes Craven "Çığlık"ın (Scream) setinde Neve Campbell ve Skeet Ulrich ile...

halinde; Bava ve Argento'nun filmlerinde ise sahnenin görsel (ve işitsel) tasarımı sayesinde estetik, güzel bir öge halinde sunulabiliyorlar. "Kanlı Tecavüz"de ise benzer bir eyleme gerçek yaşamda tanık olduğunuzda ne hissederseniz, onun perdede temsilini izlediğinizde aynı hisleri duymanızın sağlanması amaçlanmış ve başarılmış.

"Kanlı Tecavüz" kuşkusuz bir istismar sineması ürünü: yukarıda kaydedildiği üzere, seks ve şiddet istismarı filmleri dağıtan bir şirketin 'çok sert bir şiddet filmi' sipariş etmesi üzerine yapılmış; finansörlerin ve hedef izleyici kitlesinin bu yöndeki beklentilerini karşılamayı amaçlayıp bunu başaran ve de bu sayede gişede iyi iş yapan bir film. Ancak "Kanlı Tecavüz"ü salt bir istismar filmine indirgemek de doğru değil, Craven kendine verilen bu 'iş'i yerine getirirken kendi kişisel 'dardını' de bu çerçevede filme nakşetmeyi, daha doğru bir ifadeyle, kendine verilen işi kendi dardını ifade etmek için elverişli bir fırsat olarak kullanmayı başarmış (tıpkı, yine seks ve şiddet istismarı sinemasında 'işe başlayan' David Cronenberg gibi). Gençliğinde Vietnam Savaşı karşıtı sokak gösterilerine katılmış olduğunu kaydeden Craven, o döneme kadar şiddeti şu ya da bu şekilde hazmedilebilir şekillerde temsil eden filmlerden farklı bir ürün ortaya koyarak, "Kanlı Tecavüz" ile şiddetin aslında nasıl bir şey olduğunu göstermeyi amaçladığını söylüyor.

"KANLI TECAVÜZ" AYRICA VE DAHA DA ÖNEMLİSİ ŞİDDETİN SALT BİR TAKIM 'ÖTEKİ' ÖZNELERE, YANI 'SAPIKLARA' ATFEDİLEREK, 'BİZ'DEN, YANI 'NORMAL' İNSANLARDAN

dışsallanacak bir şey olmadığını altını da çiziyor. Munis görünümlü tipik orta sınıf ebeveynlerin de aslında 'sapıklar' kadar şiddet potansiyeli ve yeteneği taşıdığını görüyoruz Kanlı Tecavüz'de (kuşkusuz NYT eleştirmeni filmi yarıda bıraktığı için bütün bunlardan bihaber). Öte yandan kızları vahşice katlettikten sonra neşeleri kaçan ve kasvetli bir havaya bürünen, kurbanlarının ailesinin evinde olduklarının farkına varınca korkudan kabuslar gören sapıkların da aslında insan olduklarını anımsıyoruz. "Kanlı Tecavüz", ceza/intikam amacıyla uygulanan şiddetin de son tahlilde cezalandırılan/

"Elm Sokağı Kabusu" yaratıcı sahnelerle doludur: Türkiye'de basılmış lobi kartlarından birinde de bunu görüyorsunuz

intikamı alınan şiddetten farksız olduğunu, her ikisinin de korkunç olduğunu sergiliyor.

"Kanlı Tecavüz"den yıllar sonra Craven'a dünya çapında ün getirecek olan Elm Sokağı Kabusu (A Nightmare on Elm Street, 1984), tür olarak gerçekçi değil de fantastik sinema ürünü olsa da tematik açıdan "Kanlı Tecavüz"ün devamı sayılabilir. "Kanlı Tecavüz"de evlatlarını öldüren sapıkların bir karı-koca tarafından katledilmesi anlatılırken, "Elm Sokağı Kabusu"nda 'evlatlarının kanını yerde bırakmamaya' kararlı anne-babalar tarafından vahşice linç edilmiş bir çocuk katilinin (Elm Sokağı Kabusu'ndaki Freddy Krueger'ın soyadının "Kanlı Tecavüz'deki psikopatların lideri Krug'un adına benzemesi tesadüf değil!) kabuslarda 'geri dönerek' etrafa yeniden dehşet saçmaya başlaması konu ediliyor.

GECEYARISI SİNEMASI'NIN ABDULLAH ÖCALAN'IN İDAMA YENİ MAHKUM EDİLDİĞİ VE İDAM CEZASININ İNFAZ EDİLİP EDİLMEYECEĞİNİN HENÜZ BELLİ OLMAYIP ÜLKE GÜNDEMİNDE İLK SIRADAKİ SICAK tartışma konusu olduğu günlerde çıkardığımız 5'inci sayısında, Öcalan'ın asılması yönündeki hezeyanlara karşı dolaylı yoldan da olsa sözümüzü söylemek adına, Öcalan'ın medyada "bebek katili" olarak lanse edilmesinin verdiği ilhamla "Kanlı Tecavüz" ve "Elm Sokağı Kabusu" filmlerine dair -bu yazının da temelini oluşturan- bir yazı yayınlamış ve o yazıyı şöyle bitirmiştik: "Katili katletmek, işe yaramak yerine, tam tersine er ya da geç vahim sonuçlar verecektir. Günümüzde bizler açısından pek manidar filmler bunlar." Ne yazık ki o günden yıllar sonra ülkemizin karşılıklı bir şiddet sarmalı cehennemine içine

sokulduğu günümüzde yine manidar filmler olma özelliğini taşıyorlar...

Bu arada Craven'ın "Tepenin Gözleri"nde (The Hills Have Eyes, 1977) "Kanlı Tecavüz"e benzer şekilde sıradan bir ailenin açığa çıkan şiddet potansiyel ve yeteneğini, "Şok"ta (Shocker, 1989) ise "Elm Sokağı Kabusu"nu fazlaca anımsatır şekilde bir seri katilin idam edilmesine karşın etrafa dehşet saçmaya devam etmesini perdeye getirdiğini kaydetmek gerek. Her ne kadar on küsur yıl arayla gelen ve biçim olarak çok farklı tarzlardaki "Kanlı Tecavüz" ile "Elm Sokağı Kabusu" arasındaki tematik süreklilik, Craven'ın auteur yönetmen niteliğinin en kayda değer alameti farikası olsa da kuşkusuz "Elm Sokağı Kabusu"nun tek özelliği ve modern Amerikan korku sinemasının mihenk taşları arasına girmesini

ESRAR PERDESİ

TORN CURTAIN (1966)

"Tepenin Gözleri"nde içindeki şiddet potansiyelini keşfeden bir aile anlatılır...

Wes Craven en ünlü kahramanlarıyla birlikte...

Wes Craven takipçilerine yeni bir "Scream" filmi isteyip istemediklerini sormuştu yakın dönemde...

sağlayan asıl özelliği onun ilk filmiyle olan bu bağlantısı değil. "Elm Sokağı Kabusu", kabus sahnelerindeki yaratıcı mizansenleri ve kabus düzlemi ile gerçek düzlem arasında geçişkenlik içeren anlatısı ile fantastik sinemanın çok başarılı bir örneği. Craven ayrıca "Elm Sokağı Kabusu" ile Freddy şahsında korku sinemasına ve oradan popüler kültüre yeni bir korku ikonu armağan etmiş olmakla da anılmayı hakediyor: Freddy hem Michael Myers ve Jason ile birlikte son çeyrek yüzyılın en önemli korku ikonlarından biri, hem de Dracula, vb. gibi klasik dönem menşeli canavarlardan sonra korku sineması içinde fantastik nitelikli en önemli canavar, ayrıca edebiyat kökenli olmayıp doğrudan sinema menşeli en önemli fantastik korku canavarı.

Craven, "Elm Sokağı Kabusu"nun ilk beş devam filminde yönetmen koltuğundan kalkacak ama "Elm Sokağı'nda Son Kabus"ta (New Nightmare, 1994) hem yönetmen ve senarist olarak geri dönecek, hem de oyuncu kadrosunda yeralacaktı, üstelik kendisini canlandırarak! Birkaç yıl önce Lucio Fulci'nin "Un gatto nel cervello"da (1990) denemiş olduğu bu trük, aslında sanıldığı kadar özgün olmasa da Freddy filmlerine yeni bir soluk getirmişti.

CRAVEN, 1990'LARDA ASIL BÜYÜK ÇIKIŞINI İLGİNÇ BİR GİRİŞİM OLAN "ELM SOKAĞI'NDA SON KABUS" İLE DEĞİL KEVIN WILLIAMSON'IN SENARYOSUNDAN ÇEKTİĞİ "ÇIĞLIK" (SCREAM, 1996) İLE YAPACAKTI.

"Çığlık", hakkında yazılan pek çok eleştiri ve incelemede vurgulandığı üzere, ait olduğu alt-türe, teen-slasher (gençlerin doğrandığı korku filmleri) alt-türüne, dair bir farkındalık yansıtan bir korku filmi olarak bu türe yenilik getirmiştir ancak filmin bu özelliği Craven'ın değil, doğal olarak senarist Williamson'ın yaratıcılığının ürünüdür. Craven'ın katkısı ise, filmin yenilikçiliğinden ziyade çok 'iyi yapılmış' olmasına dairdir.

Craven, ölümünden birkaç hafta önce twitter'da takipçilerine "hakikaten bir tane daha [Çığlık filmi] istiyor musunuz?" diye sorduğunda bu yazının yazarının da dahil olduğu koro halinde onlarca 'evet, tabii ki, lütfen n'olur' tarzı yanıtlar alacaktı. Ne yazık ki bu dileğimiz artık hiçbir zaman gerçekleşemeyecek ama Craven bu yazıda andığımız ve anmaya yer bulamadığımız filmleri sayesinde hep takdirle anılacak.

ACISIYLA,

TATLISIYLA,

EKŞİSİYLE

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

92 SINIFI

Benjamin ve Gabe Turner'ın 2013 yapımı belgeselleri **“92 Sınıfı”** (The Class Of 92), **Manchester United**'a en şaşalı dönemini yaşatan **altın** jenerasyonun hikayesini anlatıyor. Bir masa etrafında **altı büyük futbolcu** ve birbirinden anlatılmaya değer, unutulmaz anılar...

ALEX FERGUSON, 1986 YILINDA MANCHESTER UNITED'IN BAŞINA GETİRİLDİĞİNDE KULÜP, YAKLAŞIK YIRMI YIL SÜREN İSTİKRARSIZ BİR DÖNEMİN YORGUNLUĞUNU TAŞIYORDU SIRTINDA. SKANDALLAR VE KÖTÜ PLANLAMALAR BAŞARISIZLIĞI BERABERİNDE GETİRMİŞ VE 60'LARIN BİRÇOK FUTBOLCUSUNU KAYBETTİĞİ UÇAK kazasından bile alınıp çıkan takımı, yerini ligi en iyi ihtimalle orta sıralarda bitiren gölgesine bırakmıştı. Matt Busby'nin 40'lardan 70'lere gururla taşıdığı takımı hoş bir nostalji haline gelmiş, 'Busby'nin Bebeleri'nin mirası 70'li yıllarda bir alt kümeye bile düşme başarısızlığını sergilemişti. Alex Ferguson, 1986 yılında Manchester United'ın başına getirildiğinde kulüpte değiştirmesi gereken birçok şey olacağının farkındaydı.

United'in altın jenerasyonunun şanlı Alex Ferguson dönemine denk gelmesi elbette ki bir tesadüf olmayacaktı. Ferguson, kulübe gelir gelmez United'ın genç yetiştirme sisteminde birçok sorun tespit etmiş ve bu sorunları yeni bir planlamayla kısa süre içerisinde gidermenin hesaplarını yapmıştı. “92 Sınıfı” (The Class Of 92), Ferguson'un yeni sisteminin bir meyvesi olarak ortaya çıktı. Sanki tanrı varmış gibi, birbirine hiç benzemeyen ama tuhaf bir şekilde birbirini tamamlayan birçok yetenek aynı nesilde, United'ın genç takımında serpilmişti. Benjamin ve Gabe Turner'ın belgeseli “92 Sınıfı”, Ferguson'un Bebeleri'ni yıllar sonra bir masa etrafında bir araya getiriyor, altı ikona yoğunlaşıyor ve Manchester United'ın 1992 ile 1999 arasında adım adım şaha kalkışını onların ağzından gözler önüne seriyor. Bu belgeselin aktörleri, 90'lar futbolunun sahnesindeki en önemli aktörlerden birkaçı. Hepsisi üstün yetenekli değil belki; ancak her biri olağanüstü bir takımın değişmez bir parçası.

Onlardan biri Phil Neville. Alex Ferguson'ın jokeri. Defansın veya orta sahanın tam ortasında oynayabiliyor. Takımın görece daha yetenekli oyuncularının arkasını kolluyor tabiri caizse. Dahası onlara büyük bir hayranlık besliyor. Adeta kazanma içgüdüleriyle değil, arkadaşlarının kaybetmesine engel olma içgüdüleriyle oynuyor. Ağabeyi Gary Neville, takımın lideri. Dünyanın gelmiş geçmiş en iyi sağ beklerinden biri. Lakin, David Beckham ve Ryan Giggs gibi yetenekleri izlerken mutlaka çok çalışması gerekeceğini, çünkü onlar denli yeteneğe sahip olmadığını düşünmüş yıllarca. Manchester United'la 400 maça çıkmış kariyerinde ve başka hiçbir takımda oynamamış. Orta sahanın göbeğinde Nicky Butt var. Futbol çevreleri böylesi oyuncuları ‘çamaşır makinesi’ diye etiketler. Nicky Butt, takımın kirli çamaşırlarını yıkıyor. Sınıfın en çalışkan öğrencilerinden

biri, asla torpil yapmayan Ferguson'ın gözdelelerinden. Hemen ilerisinde solda, tarihin en yetenekli futbolcularından biri oynuyor: Ryan Giggs. Birçoğuna göre göre onun Arsenal'a attığı o harika golü Messi ya da Ronaldo atsaydı o gol hâlâ jeneriklerde olacaktı. Yeteneklerinin üstünlüğü yetmiyormuş gibi, Giggs aynı zamanda bir disiplin abidesi. 40 yaşına kadar futbol oynamasını zaten başka türlü açıklamak mümkün mü? “92 Sınıfı”nın diğer kanadında takımın birçok anlamda yıldızı olan David Beckham var. Arkadaşları “Futbol oynamak için fazla güzeldi” diyor onun için. Zaten lakabı da ‘güzel çocuk’ Beckham'ın. Sanırsınız ki sadece yakışıklılığıyla, magazinselliğiyle ve hırçınlığıyla gündeme gelir. Halbuki 1998'de Dünya Kupası'nda gördüğü o ‘genç işi’ kırmızı kartın üzerinde yarattığı milli tahribattan dahi hasarsız sıyrılacak bir futbol makinası çalıştırıyor bedeninde. Bir nesil, onun gibi orta yapanını görmedi. Ve Paul Scholes. Orta sahanın gördüğü en yetenekli memurlardan. Manchester United'dan başka hiçbir takımın formasını giymediği uzun kariyerinde dört maça bir gol atma istatistiğini tutturdu. Bir orta saha oyuncusu için akıl almaz bir istatistik. “92 Sınıfı”nda ise haber değeri taşıdığı dahi şüpheli.

Tarihsel bir spor olayı olmasını bir kenara bırakarak, “92 Sınıfı”na bir belgesel olarak baktığımızda iki alevli aşk tespit ediyoruz hızlıca: İlki, belgeselcilerin takıma ve döneme duydukları aşk. İngiltere 90'larda Tony Blair'in ve İşçi Partisi'nin yolundan giderken Manchester United da spor sahnesini parselliyor. Evet, âşık olmamak çok zor United'a. Ancak belgeselin asıl başarısı bu aşkı dillendirme kabiliyetinden doğuyor. Bu aşk, ilk andan itibaren, belki de United'dan nefret eden sporseverleri bile yumuşatacak bir kucaklayıcılığa erişiyor. Ekrandaki ikinci büyük aşk ise bu altı büyük futbolcunun birbirlerine duydukları aşk. Yıllar sonra, artık sahada değil, bir masanın etrafında şarap içerken paslaşıyorlar. Bu kez topla değil, kelimelerle. ‘O ne kadar da güzel olan eski günler’den bahsederken köşede bir kameranın beklediğini hem kendileri unutuyor hem de kameradan bakana unutturuyorlar. Üzerinden geçen uzun yıllara rağmen, Butt, Beckham, Phil, Gary, Giggs ve Scholes arasında halen bir şeyler var. Yeni başarılarla kucak açmak için birinin takımı toplamasını bekliyorlar sanki.

“92 Sınıfı”, liseden arkadaşlarla buluşmak gibi bir belgesel. 90'ların en yetenekli futbolcuları, ‘o gün nasıl da eğlendiklerini’ anlatıyorlar aslında sadece. Hele bir de tanık olmuştaysanız, dinlemesi o kadar güzel ki.

İSTİSMAR FİLMİ İLE SANAT BULUŞURSA...

Wes Craven'ın ilk filmi **“Kanlı Tecavüz”** (The Last House On The Left, 1972), Ingmar Bergman'ın **“Genç Kız Pınarı”nın** (Jungfrukällan, 1960) yeniden çevrimidir. Nedense bu iki filmi bazıları birbirine yakıştıramaz, bu yeniden çevrim ilişkisi yıllardır hayretle karşılanır. **Wes Craven'ın anısına** bu iki filmi ve söz konusu durumu ele alalım dedik.

GEÇTİĞİMİZ HAFTA BEYİN KANSERİNE YENİK DÜŞEREK HAYATA VEDA EDEN, KORKU SİNEMASININ USTALARINDAN WES CRAVEN, GERİDE 20'NİN ÜZERİNDE UZUN METRAJ FİLM BIRAKTI. FİLMOGRAFİSİNDE “ELM SOKAĞI'NDA KÂBUS” (A NIGHTMARE ON ELM STREET) VEYA “ÇİĞLİK” (SCREAM) GİBİ ÇABUCAK KORKU SİNEMASININ MODERN klasikleri arasında anılmaya başlanan, hem ticari hem de eleştirel başarılar da vardı, “Cehenneme Davet” (Invitation To Hell) veya “Bataklık Canavarı” (Swamp Thing) gibi pek beğenilmemiş filmler de... Craven'ın ilk uzun metrajlı filmi olan 1972 yapımı “Kanlı Tecavüz” (The Last House On The Left) ise bu iki gruba da dahil edemeyeceğimiz, kötü bir şöhrete sahip olsa da 40 yılı aşkın süredir sinemaseverlerin gündeminde kalmayı başarmış bir yapım.

“Kanlı Tecavüz” 70'li yılların istismar filmleri dalgasında ortaya çıkmış bir projeydi. 17 yaşındaki iki kızın bir rock konserine giderken, bir grup sadist tarafından kaçırılması, daha

sonra da çeşitli işkencelere maruz kalıp tecavüze uğramalarını konu alıyordu. Final bölümündeyse çetenin kızlardan birinin evine gitmesini ve durumu anlayan anne ve babanın gözlerini kırpmadan intikam almasını izliyorduk. Bir anlamda tipik bir tecavüz/intikam filmiydi...

Anlatısının neredeyse tamamı, önce çetenin genç kızlara daha sonraysa anne ve babanın çeteye uyguladığı şiddet üzerine kuruluydu. Bu nedenle “Kanlı Tecavüz” o yıllarda büyük tepki çekmiş, birçok ülkede başı sansürle derde girmişti. Hatta Craven'ın söylediğine göre filmi izlediğinde rahatsız olan kimi seyirciler kopyalarını çalıp yok etmeye çalışmıştı.

Açıkçası filmin, özellikle de Amerika'da yol açtığı endişeyi anlamak mümkün. Zira filmdeki Krug ve tayfasının, o yıllarda çoğu kişiye Charles Manson çetesini hatırlattığı biliniyor. Diğer yandan, rahatlıkla filmin düşük bütçesine de yorulabilecek çığ

görsel estetiğin kimi seyirciler için filmin gerçekçilik hissiyatını arttırdığı da... Hatta bunu fırsat bilen Alman dağıtımçıların, zamanında “Kanlı Tecavüz”ü “snuff”, yani kamera önünde insanların gerçekten öldürdükleri bir film diye pazarlamaya çalıştıkları da söylenir.

Bazı ülkelerde çeşitli şiddet sahneleri sansürlenerek gösterime çıkan, bazılarındaysa uzun süre yasaklı kalan “Kanlı Tecavüz”, bu tarz yoğun şiddet içeren filmlerin genelde yol açtığı tepkilerle karşılaşmış ve sinema yazarlarını ikiye bölmüştü. Olumsuz eleştiriler ağırlıklı olarak, tahmin edileceği üzere, filmin şiddet ve cinselliği gösterirken kendisinin de istismar etme tuzağına düştüğü iddiası üzerine kuruluydu.

Diğer yandan aralarında Roger Ebert’in de bulunduğu bir grup eleştirmen, filmin şiddeti hiç yumuşatmadan ve doğrudan gösteriş biçimini bambaşka şekilde yorumluyor, “Kanlı Tecavüz”ün böylece seyirciyi ‘rahatlatan’ istismar filmlerinden olmadığını, bilakis onları konu üzerine düşünmeye çağırdığını söylüyordu.

Açıkçası Ebert’in de filmle ilgili eleştirdiği az sayıdaki unsurdan birisi olan, hiçbir şey beceremeyen ve adeta bir komedi filmi karakteri gibi gösterilen polisler, “Kanlı Tecavüz”ün bir diğer dikkat çekici noktasıydı. Craven’in daha sonra çekeceği başka filmlerinde de tekrarlanan bir motif olarak, polis yetersiz ve güçsüz şekilde resmediliyordu.

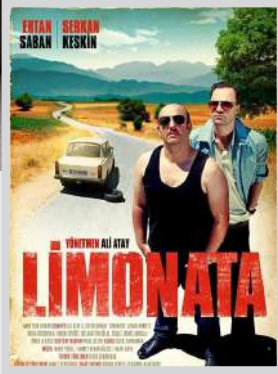
Fakat tüm bunlar bir yana, “Kanlı Tecavüz” ile ilgili belki de en sık dile getirilen unsur, bu istismar filminin Ingmar

Bergman’ın “Genç Kız Pınarı”nın (Jungfrukällan) yeniden çevrimi olmasıydı... ‘Sanat sineması’nın bu büyük ustası, nasıl olmuş da düşük bütçeli bir korku filmine esin kaynağı olmuştu?

Aslında yukarıdaki paragrafta istismar filmi veya sanat sineması gibi kavramlara vurgu yapmamız elbette ironik... Fakat iki film arasındaki bu ilişkinin her daim yarattığı şaşkınlık, sinemada türler arasındaki hiyerarşinin ve korku sinemasının ne yazık ki bir türlü hak ettiği şekilde ciddiye alınmayışının bir göstergesi.

Bergman’ın Ortaçağ’dan kalma bir İsveç efsanesini konu alan Oscar’lı filmi, kızları tecavüze uğrayan ve öldürülen bir anne ile babanın intikam alma hikâyesini anlatır. Yönetmeninden bekleneceği üzere, merkez noktasında inanç ve etik gibi temalar olan “Genç Kız Pınarı”, Craven’in filmine daha ziyade hikâyesiyle esin kaynağı olmuş durumda yani. Gelgelelim, iki film arasındaki biçimsel fark “Kanlı Tecavüz”ün benzer konuları işlemesine engel değil. Keza, Bergman’ın filminin de zamanında tecavüz sahnesi nedeniyle kimi tartışmalara yol açtığını ve tepki çektiğini unutmamak gerek.

Tüm bu tartışmalar bir yana, Wes Craven’in ilk filmi olarak da her zaman sinema tarihindeki yerini koruyacak olan “Kanlı Tecavüz”, 2009 yılında modern bir dille ve “Soldaki Son Ev” adıyla tekrar filme alınmış, bu yeniden çevrim çok fazla ses getirmese bile kendine küçük bir taraftar kitlesi bulmayı başarmıştı.

LİMONATA

★★★★
YÖNETMEN Ali Atay
OYUNCULAR Ertan Saban, Serkan Keskin,
Funda Eryiğit, Luran Ahmeti, Zekir Sipahi,
Bedia Begovska, Ciguli
YAPIM/SÜRE 2015 Türkiye, 100 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.77:1, 5.1 DD Türkçe
ŞİRKET Kanal D (MNS Film)

SENARYOSUNDAKİ
DENGESİZLİK OLMA
SAYA
ALİ ATAY'IN İLK
YÖNETMENLİK
DENEMESİ GAYET İYİ...

MAKEDONYA'DA YAŞAYAN SAKİP AĞIR HASTA OLAN BABASININ SON DİLEĞİNİ YERİNE GETİRMEK ÜZERE, ÜVEY KARDESİNİ bulup babasına götürmek için İstanbul'a gelir. Gayrimeşru bir çocuk olarak babasız büyümek zorunda kalmış olan Selim ise kendi dünyasında yaşayıp gitmektedir. Bu yüzden Sakip'la gelmek istemez. Ama bir şekilde kendilerini aynı külüstür arabanın içinde Bulgaristan'a doğru giderken bulurlar... Yolda da didişmeleri devam eder, bir ara da yolları bir çingene düğününe düşer...

Aslında benzeri hikayelere özellikle de Amerikan bağımsız sinemasında sıkça rastlıyoruz. "Limonata"nın bu anlamda bir yeniliği yok. Neredeyse aynı formülleri uyguluyor. Birbirini yeni bulmuş ya da uzun süre görüşmemiş iki uyumsuz kardeş uzun bir yolculuğa çıkarlar ve ikisi de hem kendilerini hem de aralarındaki kanbağını keşfederler.

Bu formülü gayet iyi özümsemiş bir film izlenimini veren "Limonata"da Serkan Keskin ve Ertan Saban'ın da performanslarının katkısıyla iki kardeşin sahneleri o kadar güzel bir uyumla

gerçekleştirilmiş ki, Hollywood olsa hemen onları bir ikili olarak birkaç filmle daha bağlar. Nitekim ikisinin bir araya geldiği daha ilk sahnelerden itibaren "Limonata" çok yüksek bir enerjiyle başlıyor. Çok komik sahneler izliyoruz. İki kardeşin birbirleriyle karşılaşması, sonrasında bir süre didişmesi son derece akıcı bir şekilde ilerliyor. Ancak filmin ortasında Bulgaristan'a vardıklarında hikayenin temposu bir anda düşüyor. Oysa hikayeyi komediden drama indirmenin safha safha gerçekleştirilmesi ve seyircide bir dengesizlik hissi bırakmamak gerek. Filmin yarısında hikayenin komedisi tükeniyor, dramı yükseliyor. Hiç hazırlığı yapılmamış bir kadın karakter hikayeye girer gibi oluyor, ama onda da çok çekişen davranılmış. Yani maalesef konu yine dönüp dolaşıp filmlerimizdeki senaryo sorununa geliyor.

Ali Atay'ın yönetmenlik konusunda falso vermediği film, daha dengeli bir senaryoyla çok daha iyi olabilirdi.

Süresi biraz daha kısa olabilirdi...

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

CHAPPIE

YÖNETMEN Neill Blomkamp

OYUNCULAR Eharlto Copley, Dev Patel,

Jose Pablo Cantillo, Hugh Jackman,

Ninja, Yo-Landi Visser, Sigourney Weaver

YAPIM/SÜRE 2015 ABD - Meksika, 115 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.40:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET Bir Film (Sony)

NEILL BLOMKAMP'IN
SİNEMASINDAKİ
TEMEL EKSİKLİK
SIRITMAYA BAŞLIYOR:
DERİNLİK.

NEILL BLOMKAMP HAYATIMIZA "YASAK BÖLGE 9" (DISTRICT 9) İLE HAKİKATEN HEYECAN VERİCİ BİR ŞEKİLDE GİRDİ. TAM ANLAMıyla bilimkurguda 'uzaylı açılımı' yapan film, Spielberg'in sinemaya kazandırdığı 'dost uzaylı' kavramını bir adım ileriye götürerek 'ezilen uzaylı'ya dönüştürmüştü.

Ardından gelen "Elysium: Yeni Cennet"te (Elysium) bir kez daha 'ezilen'in, 'dışlanan'ın yanında saf tutan Blomkamp aynı etkiyi bırakmıyordu belki ama birkaç filmlik krediyi hak etmediğini söylemek doğru olmazdı. Yönetmen yeni filmi "Chappie"yle ise bir hakkını daha harcamış oluyor!

Yakın bir gelecekteyiz. Johannesburg sokaklarında artan şiddetin önüne geçmek için emniyet son çare olarak 'robot polis'lere başvurmuştur. Özel bir şirketin ürettiği bu robotlar keskin, sağlam ve kararlı adımlarıyla suçluların üzerine kabus gibi çöker. Kentte suç dozu bir anda düşer.

O sırada küçük bir çete ne yapar eder bu robot polislerden birini ele geçirir, devreleriyle oynar ve onu kirli emelleri için kullanmaya başlar. Chappie

isimli bu robot 'yeni sahipleriyle' yeni bir hayata başlar.

İlk filmi "Yasak Bölge 9'da belki çok sırtıtmıyordu ama ardından gelen diğer iki filmle birlikte Neill Blomkamp'ın sinemasındaki temel eksiklik sırtıtmaya başlıyor: Derinlik...

Hele ki bilimkurgu gibi sadece teknolojik değil, zihinsel ve felsefi bir derinlik de isteyen bir tür için olmazsa olmaz bir ihtiyaç bu ama Blomkamp ele aldığı meseleyi de, temaları da etraflıca inceleyemiyor. İdealist bir anafikir kuruyor, onunla gönlümüzü kazanıyor ama fikri derinlemesine geliştiremiyor. "Chappie" tam da bundan muzdarip.

Açıkçası beşinci "Yaratık"ın (Alien) dümenine oturması 20 yıldır yeni bir film bekleyen serinin hayranları için iyi mi, kötü mü kestirmek zor.

Ninja ve Yo-Landi.

Amerika.

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

ŞEYTANİ RUHLAR

★
ORJİNAL ADI Demonic
YÖNETMEN Will Canon
OYUNCULAR Maria Bello, Frank Grillo,
Cody Horn, Scott Mechlowicz,
Megan Park, Dustin Milligan
YAPIM/SÜRE 2015 ABD – İngiltere, 80 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.05:1, 5.1 DD İngilizce
ŞİRKET Yeni Film (Tanweer)

“ŞEYTANİ RUHLAR”,
SALONLARIMIZA
ŞÖYLE BİR UĞRAYAN
DEĞERSİZ
YAPIMLARDAN BİRİ...

JAMES WAN'IN YAPIMCI KOLTUĞUNA HANGİ RUH HALİNDE OTURDUĞUNU ANLAMAKTA GÜÇLÜK ÇEKECEĞİNİZ “ŞEYTANİ Ruhlar”, çekildikten seneler sonra ortaya çıkan ‘ne kazansak kardır’ filmlerinden. 4 senelik geçmişine rağmen ilk gösterimini geçtiğimiz şubat ayında Brezilya’da yapabilen, hemen ardından ev sineması için yerini ayırtan filmin ülkemizde de vizyona girdiğini hatırlatalım. Tozlu raflardan çıkıp sinema salonlarımızı turlayan bu gibi işlerle karşılaştıkça, vizyon filmleri konusunda ne kadar şanslı olduğumuzu bir kez daha anlıyoruz!

Geçmişinde sonu katliamla biten bir ayinin yaşandığı metruk ev, bu evle bağlantısı olan genç ve onun hayalet araştırmaları yapan arkadaşları... Süpriz bozan olarak nitelendirilmeyecek şekilde eve yapılan ziyaretin yine trajediyle sonuçlanması. Daha önceki örneklerden farklı olarak paralel işleyen bir kurgu ve polis soruşturmasına en az işin ruhani boyutu kadar önem verilmesi.

“Şeytani Ruhlar”ın kayda değer tek başarısı lanetli evden çıkabilmesi. Artık birbirine karıştırmaya başladığımız, emlakçı olsak meslek

hastalığına sebebiyet verebilecek ‘bahçeli evde binbir lanet’ güzelliklerinden arada sırada kurtulabiliyoruz böylece. Yapımcısının “Korku Seansı” (The Conjuring) ile ispatladığı yönetmenlik yetenekleri için içine dahil olmadığında görülmedik bir şey barındırmayan ayin/perili ev alt türü, Will Canon’un ellerinde basitlik timsaline dönüşüyor. Mantıklı bir açıklama yapmak isteyen ev dışı olay örgüsü, Maria Bello ve Frank Grillo’nun yeterli performansı ile çekilebilir. Takdir edersiniz ki ‘çekilebilmek’ pek de olumlu bir yargı barındırmıyor.

“Şeytani Ruhlar”, salonlarımıza şöyle bir uğrayan değersizliklerden biri. Bu noktadan sonra Wan’ın yapımcılık konusunda eksikleri olduğunu kabul edip, yönetmen olarak janra yeni örnek katmasını beklemek gerekiyor.

Kısa süresinin de etkisiyle, akıcı olmak konusunda problem yaşamıyor.

Kötü çocuğu oynayan Scott Mechlowicz nasıl aktör oldu?

ROCK FM 94.5

7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER CUMA 20.00 / 22.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

PERE-LACHAISE

76 yaşında hayata veda eden büyük usta **Wes Craven**'ın, antolojik film **"Paris, Seni Seviyorum"**daki (Paris, Je T'Aime) bölümü "Pere-Lachaise", **Oscar Wilde**'i da kullanarak aşkın **'tartışmalı'** hallerinden birini **ameliyat** masasına yatırıyor.

YÖNETMEN Wes Craven
YAPIM 2006 Fransa-
Liechtenstein-İsviçre-Almanya
SÜRE 6 dk.

DÜNYANIN DÖRT BİR KÖŞESİNDEN YÖNETMENLERİ BULUŞTURAN "SENİ SEVİYORUM" PROJESİNİN İLK FİLMİ OLAN "PARİS, SENİ SEVİYORUM" (Paris, Je T'Aime), iyi sinemacılardan iyi ve vasat filmler izlememize vesile oluyor. Aşkla özdeşleşen bir kent olan Paris'in dokusu içinde gezinen hikâyeler, aşkın farklı yüzlerini yamacımıza getirme işlevi üstleniyorlar daha çok. Bu kısa hikâyelerden bazıları, kentin yaşadığı atmosferle bütünleşiyor ve sinemasal doğrularla da birleşerek etkin bir görünüme bürünüyor. 76 yaşında hayata veda eden usta sinemacı Wes Craven da 'kendisine uygun' bir bölümle bu antolojik filmdeki yerini alıyor.

Bizi pek de şaşırtmayan bir biçimde, Paris'in ünlü mezarlığı Pere-Lachaise var Craven'in kadrainda. Rufus Sewell ve Emily Mortimer'in canlandırdıkları İngiliz çiftin mezarlık turu, daha da önemlisi Oscar Wilde'in mezarlığı (ve ruhu) var

hikayenin merkezinde. Sürekli olarak neden mezarlıkta olduklarını sorgulayan adama karşı, kadın da onu 'güldüren' bir yazara saygılarını sunmak istediğini söylüyor. Aralarındaki tartışma hararetlenince çekip gidiyor kadın. Kafasını Wilde'in anıt mezarına çarpan adam, gözünü açtığı anda karşısında yazarı buluyor ve ondan hayati bir tavsiye alıyor. Sonrası mı? Pişmanlık ve kavuşma...

Wes Craven, kendi yazdığı senaryoyla aşkın 'tartışmalı' hallerinden birini ameliyat masasına yatırıyor. Aşkın çok çabuk hasar görebileceğini, buna karşın aynı çabuklukla onarılabileceğini vurguluyor. Öte yandan, 'dinlemek' ve 'anlamak' da bu kısa filmin nüvesini oluşturan unsurlar arasında. Dinlemeye ve anlamaya çalışmamanın sonuçlarını da net biçimde gösteriyor Craven. Bunun için de büyük yazar Oscar Wilde'in kendine özgü mizah anlayışını araştırıyor. Bazı cümlelerini de alıntılararak...

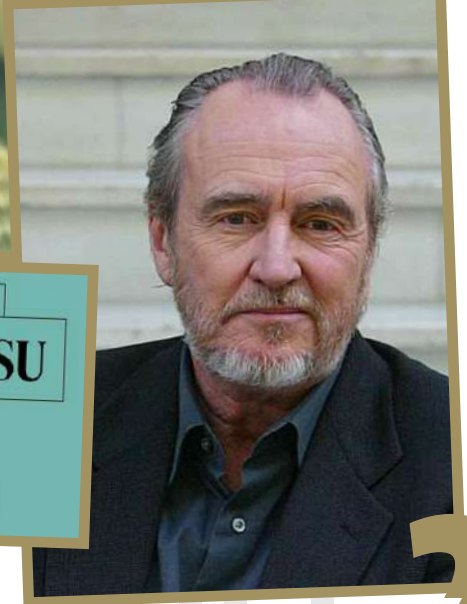

"Emek"çiler vazgeçmez!
86 yıl bu kuyrukta bekledik.
Yine bekleyeceğiz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

siyad

Sinema Yazarları Derneği

1- FIPRESCI'nin en iyisi "Mad Max: Fury Road"

Uluslararası Film Eleştirmenleri Federasyonu (FIPRESCI), 2015'in en iyi filmi olarak "Mad Max: Fury Road"u seçti. Ödül, 18 Eylül'de San Sebastian Film Festivali'nin açılışında yönetmen George Miller'a verilecek. Oylamaya çeşitli ülkelerden 493 eleştirmen katıldı.

2- Kabuslarımızdan sen sorumlusun!

Wes Craven'in kurduğu dünya az korkutmadı bizi. Freddy Krueger, birkaç kuşağın kabusu oldu. Craven'la hep bir sevgi-nefret ilişkimiz vardı. Craven, Krueger'ı arkasında bırakarak göçtü gitti. Bize yaşattığın kabuslar için teşekkürler üstat!

3- Bu filmler tuzlu sulu!

"Tuzlu Su: Düşünce Biçimleri

Üzerine Bir Teori" başlıklı 14. İstanbul Bienali'nin bir parçası olarak, İstanbul Modern'de 5 Eylül-4 Ekim tarihleri arasında film gösterimleri olacak. Programın Eylül ayında, John Huston'un "Moby Dick", Hayao Miyazaki'nin "Küçük Deniz Kızı Ponyo" (Gake No Ue No Ponyo), James Cameron'ın "Derinlik Sarhoşluğu" (The Abyss) gibi kurmaca filmler ve "Suyun İzi" (Watermark) adlı belgesel gösterilecek.

4- Kopya Emek!

Emek Sineması, her türlü itiraza rağmen dalavere çevrilerek yıkıldı. İstanbul Bölge İdare Mahkemesi,

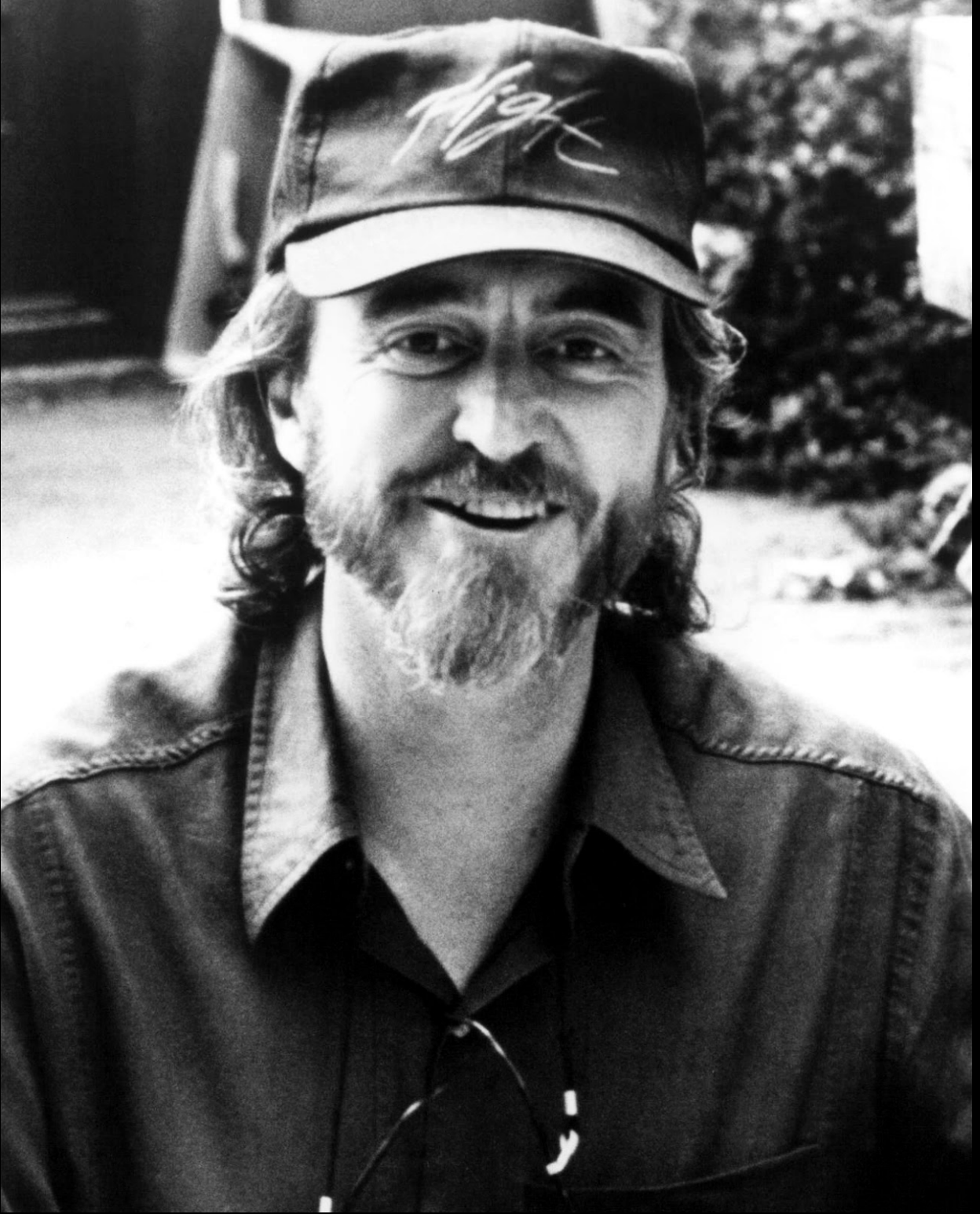
Serkildoryan ve Emek projesiyle ilgili kamu yararı olmadığı gerekçesiyle yürütmeyi durdurma kararı vermiş olsa da çalışmalar devam etti. Şimdilerde Beyoğlu Belediye Başkanı Ahmet Misbah Demircan, 'Kopya Emek'in 2016'da açılacağını ilan etti. Ah ki ah, ne diyelim!

5- Yalçın Güvence'den veda

Oyuncu Yalçın Güvence, son dönemde dizilerde karşımıza çıkardı. Ama o "Değirmen", "Polizei" ve "Piano Piano Bacaksız"daki performanslarıyla hep aklımızda kaldı. Toprağı bol olsun, Yeşilçam'ın iz bırakan oyuncularından biriydi.

SAYGIYLA ANIYORUZ...
WES CRAVEN
1939 - 2015

“ KORKU FİLMLERİ KORKUYU YARATMAZ, ONU SERBEST BIRAKIRLAR. ”

Wes Craven